

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

2026 AZ IMÁDSÁG ÉVE

Ő a Megváltó, akit megígértem,
Róla mit szoltam, íme, betöltöttem,
Áldozatával megengeszteltettem,
És megbékéltem.

Emberek, népek, csak Őt hallgassátok,
Amit parancsol, azt megfogadjátok;
Kik nem halljátok, mind eltévelyedtek,
És mind elvesztek.
(RÉ 222,5-6)

„Szüntelenimádkozzatok.”
(II.Thessz. 5:17)

A TARTALOMBÓL

KOMFORTZÓNA

Mucsi Zsófia
lelkipásztor igehirdetése

GYERMEKKARÁCSONY

ISTEN NAGY FÁJDALMA

Dollmann gondolatai az imádságról

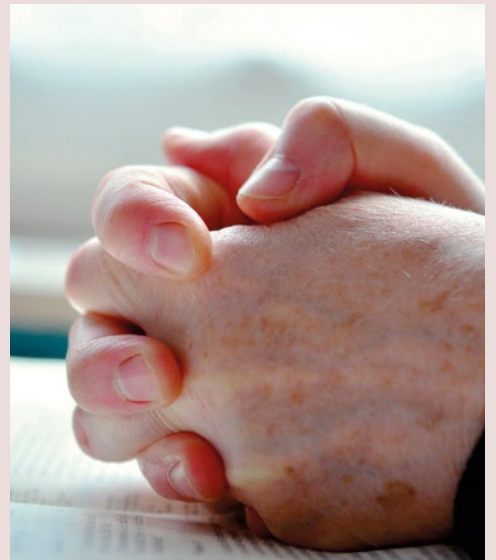
Ó, Isten, te vagy Istenem,
hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem,
utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt,
kopár, víztelen föld.
Mert szereteted az életnél is jobb,
ajkam téged dicsőít.
Ezért téged áldalak, amíg élek,
nevedet imádvá emelem föl kezem.
Ragaszkodik hozzád lelkem,
jobboddal támogatsz engem.

(Zsolt 63,2. 4. 5. 9)

IMÁDSÁG

Urunk, Istenünk, szerető menygyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által! Áldunk Téged, és tudjuk, hogy Te mindenkit számon tartasz, aki a Te nevedért szenved. Imádkozunk most azokért, akik börtönben vannak hitük miatt, kérve Téged, hadd tapasztalhassák meg, amit Pál apostol átél: a láncok nem keserítették el, hanem segítettek a bizonyágtétel az örömhírről. Urunk, add, hogy bátorítsák felebarátaikat, és nyíltan és félelem nélkül tegyenek tanúbizonyságot Rólad.

Vigasztalás Istene, add a Te kegyelmedet azoknak, akiket kínoznak, akár testileg, akár szellemileg, hitük miatt, hogy elviseljék a szenvedést, és Krisztus követésének részeként tekintsenek rá.

Kegyelmes Istenünk, kérünk, hogy azok, akik az utolsó árat is megfizetik Érted, akik mártírhálált halnak az Érted megvallott szeretetük miatt, hadd ismerhessék meg igazán Krisztus feltámadásának erejét, bátorítását annak, hogy a szenvedést megoszthatják Vele.

Urunk, Istenünk, az özvegyen vagy árván maradtaknak, add a Te jelenlétedet és vigasztalásodat. Ha a halál árnyékának völgyében járnak is, a Te Szentlelked erősítse meg őket, hogy tudják a zsoltárossal vallani, hogy az Úr nem hagyja őket a halálban.

Mennyei Atyánk, segíts nekünk figyelmesnek lennünk testvéreink iránt, akiknek szerte a világon szükségük van arra, hogy imádkozzunk értük, akkor, amikor a Te nevedért szenvednek. Taníts bennünket arra, mit jelent legyőzteni a Bárány vére és a bizonyágtétel Igéje által.

Urunk, imádkozunk azért, hogy ne szeressük annyira az életünket, hogy megkíméljük a haláltól. Ámen.

(Nyilas Zoltán esperes imádsága
a 2026. január 25-i pomázi istentiszteleten) ■

Jézusom, Krisztusom...

Jézusom, Krisztusom, én szerelmesem!
Lelkem téged vajon hol is keressen?
Világom, vedd reám a te fényed,
Nélküled a földön nincsen élet.

Éjjel is, nappal is óhajtva várlak,
Folyton kereslek, míg meg nem talállak;
Jelenj meg nekem nagy bánatomban:
Bűnömre tebenned gyógyítóm van.

Egyesülni kíván a szívem veled,
Élnie különben tovább nem lehet.
Nélküled mit sem ér egész éltöm,
Veled halálom is nyereségem.

Ahová te vezetsz, csak oda megyek,
Hogy így mindörökké teveled legyek.
Ha téged hívtalak, drága vendég:
Szegényen is gazdag vagyok mindég.

Életem, Jézus

Életem, Jézus, egyedül te töltsd be,
És mindent, mindent adj meg énnekem,
Mi lelkem hozzád vonja, hozzád kösse.
Tekinteted kíséren szüntelen.

Ha nem mint győztes járulhatok hozzád,
A vereségem mégis elviszem,
Jól tudom én, aláhajol sebemhez
A te irgalmad szánva, szelíden.

Örömöm hálás, ujjongó dalával,
Uram, eléd ha nem siethetek,
Elsírhatom a bánatomat néked,
Koldulva biztató tekinteted.

Bűnnel borított arcom fölemelni
Nagy tisztaságodhoz ha nem tudom:
Odaborulhatok a lábaidhoz
Vétkesen és szegényen, Jézusom.

(Kurki Suonio után finnből)

Ének a töviskoronáról

Vannak koronák drága vert aranyból,
ragyogó, szemvakító színaranyból,
rajtuk ötvösök mesterkeze fárad.
Ámuló szemmel én mégsem csodálom,
egyedül a töviskoronádat!

Vannak koronák, kövekkel kivertek,
színesen, mint a friss tavaszi kertek.
De a legszebb rubinokat ott látom
égni, ragyogni napnál fényesebben
a Te töviséből font koronádon!

Vannak koronák... vannak...lettek...voltak...
Elgurultak, mert trónok leomlottak,
amint a századot követte század.
Csak egyet nem tud idő eltemetni:
a Te töviséből font koronádat!

Királyok töviskoronás Királya!
Engedd, hogy én is leboruljak áldva,
s a szívemből a hála és imádat,
mint illat szálljon és dicsérje, zengje
egyedül a Te töviskoronádat.

Véred rubintcseppjének ragyogása
legyen elég nekem! Szemem ne lássa
világ virágait! Semmit se lásson:
ott csüngjön boldog, örök ámulattal
egyedül a Te töviskoronádon.

S ha a tövisek, ahogy téged, engem
sebeznének, segíts akkor is zengnem,
mint aki meg nem tagad, el nem árul,
inkább megpecsétli hulló vérrel
az éneket a töviskoronáról.

(Túrmezei Erzsébet 1949)

NYILAS ZOLTÁN ESPERES IGEHIRDETÉSE

Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok!

Kedves testvérek! Különös jelentősége van az ember életében azoknak a pillanatoknak, amikor megállhat, amikor megpihenhet. Fontos, amikor felfrissül, és fontos, amikor tud figyelni az élő Istenre és a másik emberre is. Fontos az a pillanat, amikor megállunk. Fontos az, amikor kiszállunk a mindennapi pörgésből, és meglátjuk az élet természetes, szép, isteni rendeltetéstől való ritmusát.

Mert hogy a megállásnak vannak olyan pillanatai, amelyeket Isten előre elmondott és előre el is rendezett. Ilyen a teremtés történetében a hetedik nap, amikor Isten megállt, megpihent, megáldotta és megszentelte azt. És ilyen az, ahogyan mindezt újra magyarázza Isten az Ő népének a szabadítás története után: „Emlékezz vissza, hogy te is rabszolga voltál Egyiptom földjén, ezért áldd és szenteld meg a nyugalom napját. Ne dolgozz azon se magad, se szolgád, se szolgálód, se a kapuidon belül való jövevény, semmi sem.” Mert a rabszolgaság lényege az, hogy nincs benne szünet, nincs benne megállás. Hadd mondjam most így: ez egy folyamatos műszak, folyamatos teremtés, folyamatos kihasználtság.

Állj meg egy pillanatra, azért, hogy tudj figyelni önmagadra, figyelni az élő Istenre, figyelni a másik emberre!

A szünet nem az, amikor pörögnek a gondolataim, és szüntelenül terveket készítek, hanem amikor figyelek. Isten ilyen szünetre, ilyen ráhangolódásra, ilyen figyelemre készített bennünket ebben az esztendőben.

A szünetnek van még egy jellegzetessége. Néhány évvel ezelőtt, amikor egy igehirdetésben erről beszéltem, ami a Zsoltárok könyvében így található, hogy *szela* (szünet), akkor egyik zenében képzett presbiter testvérünk azt mondta, hogy a szünetnek a zenében van még egy titka. Az, hogy azt nem lehet bepótolni. Hogyha valaki nem tartja be a kotta szerinti szünetet, azt nem lehet két vagy három

ütemmel később megtartani. Nem lehet az elmulasztott időt behozni. Lehet, hogy a darabot ugyanannyi idő alatt játsszák el, ugyanannyi idő alatt hangzik el, de hogyha nincs benne szünet, akkor az pótolhatatlan.

Kedves testvérek, egyházunk előjárói ebben az esztendőben arra hívnak bennünket, hogy legyen az életünkben olyan szünet, amelyben Istenre figyelünk, Istenre hagyatkozunk, amikor azt várjuk, hogy Ő szólaljon meg közöttünk. Minthogyha csak az ének szava elevenedne meg: „Emberek, népek csak Őt hallgassátok, / Amit parancsol, azt megfogadjátok; / Kik nem halljátok, mind eltévelyedtek, / És mind elvesztek” (RÉ 222. ének 6. versszak). Ezt énekeltük.

Az elmúlt napokban sokat töprengtem azon, hogy mi legyen az az ige, amellyel az év első vasárnapi, vagy újévi szolgálatomban előttem megállok, és ahogyan így tépelődtem és győtrődtem, Csobánkán tettem-vettem, egyszer csak a földre leesve találtam egy kis papírt. Azt hittem, hogy a sok énekjelzőből, ajándék könyvjelzőből és igés kártyákból hullott le a földre az egyik. Ezek fontosak szá-

momra, úgyhogy rögtön lehajoltam és felvettem. De ez az igés kártya nem az enyém volt. Ezen a kártyán a következő felirat található: *Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok!*

Nehezen olvasható ugyan az igerész, de Márk evangéliuma 13. részéből való, és a képen egy cica látható. Csobánkán is fölmutattam, és kértem a türelmüket, hogy visszaadjam a gazdájának, de nem jelentkezett még érte senki. Nem tudom, kié ez az igés kártya. A hivatalban a földön találtam azt az ígét, amellyel Isten keres és szólít most bennünket.

Persze mondhatnám egyszerűen azt, hogy akkor itt be is fejeződik az igehirdetés, mert amit Jézus mond, amit hallottatok, azt cselekedjétek! Ez volt az énekelt prédikációnk: Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok! De azért ennek az igének van története, mondanivalója is. Az első, amire felfigyelhettek, hogy a lekiót olvasó presbiter testvérünk ezt az ígét nem így olvasta. Mert amikor ezt az ígét kerestem a Bibliában, a Márk 13. részben, akkor szinte min-

dent megtaláltam benne, csak éppen az imádságról nem olvastam semmit. Merthogy ez a Károli-fordítás szerinti igés kártya: Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok! Rádásul olyan időkre mondja mindezt az élő Isten, amely órák és amely napok éppen az ellenkezőjéről beszélnek a Szentírásban, amikor a nagy megpróbáltatás idejéről olvasunk. Amit nem kíván senki, amikor mindenki a saját maga életéért küzd, amikor kő kövön nem marad. Amiről azt mondja Jézus az Őt követő generációknak, nemzedékeknek, hogy majd kihallgatnak benneteket, meg börtönbe vetnek titeket. Azt mondja Jézus ezekről az órákról, hogy azért imádkozzatok, hogy ez ne télen legyen. Szóval itt nem egyszerű

időkről és nem egyszerű órákról van szó, nem csak úgy mondja ezt Jézus, olyan általánosságban, hanem abban a helyzetben, amikor az ember legszívesebben mást tenne. Amikor nem megállna, hanem leginkább menekülne. Amikor bezárulnak előtte a földi lehetőségek, a földi kapuk, amikor nincs tovább, amikor sarokba van szorítva az ember élete. Amikor legszívesebben harapna, üvöltene, és a fájdalmát panaszná el.

Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok!

Rádásul ennek az igének van egy olyan belső specialitása is, amely a jeruzsálemi templomhoz kapcsolódik. Talán tudjátok, hogy a jeruzsálemi templom ma romokban van. Aki már járt ott, legfeljebb a jeruzsálemi templom falához tudott elmenni: a Siratófalhoz. Ennyi maradt a régi jeruzsálemi templomból. Amikor Jézus ezeket mondja, arról beszél, hogy ott van ez a hatalmas templom, ez az óriási épület, de nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának. Amikor az evangéliumnak ezeket a sorait olvassák, ez már valóság. Jézus valamikor a 30-as években mondja ezeket a szavakat a templom lerombolásáról, és amikor Jézus szavai leírásra kerülnek, a jeruzsálemi templom már romokban van. Ahogy előre megmondta: kő kövön nem maradt. Már azt a vidéket is átnevezték.

A 60-as évek közepén egy belső zsidó lázadás indult el a Római Birodalom, a római hatalom ellen, a megszállók ellen. Vespasianus városról városra, faluról falura próbálja felszámolni ezt az engedetlenséget. 68-ban megérkezik Jeruzsálem falaihoz. Bevehetetlen városnak látja. Ebben a pillanatban kap egy hírt Rómából, hogy gyorsan vissza kell térnie a fővárosba, mert Néró meghalt, és a hatalmi kérdések most izgalmasabbak és fontosabbak, mint Jeruzsálem el-

foglalása. De két évvel később, 70-ben visszamegy Vespasianus fia, Titusz, és lerombolja a templomot. Felégeti a templomot és a várost. Egy korabeli történetíró úgy írja le azt az ostromot, hogy volt olyan pillanat, amikor a templom oszlopcsarnokában hatezer ember égett össze, mert a rómaiak rájuk gyújtották.

Amikor tehát Jézus itt arról beszél, hogy kő kövön nem marad, meg hogy nagy megpróbáltatás és szenvedés ideje jön, ez a mondat hangzik hangsúlyosan: Vigyázzatok, figyeljete

és imádkozzatok! Ha az ember jól belegondol, leginkább ekkor kell ezt megtenni. Leginkább ekkor kell a mi Urunk Jézus Krisztus szavára figyelmeznünk, leginkább ekkor kell hogy betöltse a maga küldetését az egyház, a gyülekezet és minden hívő ember. Figyeljete, hogy el ne essetek! Figyeljete, hogy ezekben a kritikus időkben megmaradjatok!

Testvéreim, oly sokszor tévesztünk fókuszot a próbatételek idején. Amikor nem tudjuk, milyen lesz a holnap, nem tudjuk, hogy milyen lesz a holnapután. Amikor január elsején elcsendesedtünk, és imaközösséget tartottunk a templomban, egyik imádkozó testvérünk azt mondta: Azokért a titkokért is könyörgünk, amelyeket most nem látunk, amelyek nincsenek most előttünk, amelyek nincsenek a mi kezünkben. Könyöröghetünk azért a napért,

azért az óráért, amelynek időpontját mi magunk sem tudhatjuk. Mert a titok is az Istené, és egészen biztos, hogy az Isten nincs a titok alatt és nincs a titokban elrejtve, hanem az Isten a titok felett is Isten. A nem láthatók felett is Isten. Azok felett a percek, órák és pillanatok felett is, amelyeket mi elképzelni sem tudunk. Akkor is Isten, amikor a halál árnyékának a völgyében járunk. Akkor is, amikor hordozhatatlan terhekkkel, bűnökkel kell küzdenünk és harcolnunk. Isten akkor is Isten, uraknak Ura. Vannak olyan események, olyan dolgok, amelyek kiszámíthatatlanok, és mivel kiszámíthatatlanok, ezért mindig számítanunk kell rá.

Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok!

Figyeljete, azaz ne csak nézzetek, hanem lássatok is. Valami ilyesmit jelent itt Jézus Krisztus szava. Figyelj arra, hogy az érzékszerveid ne hogy el-tompuljanak! Figyelj arra, hogy a nagy csetepatéban, a nagy hangoskodásban, a nagy vircsaftban ne hogy megtompuljon a szíved, a füled és a nyelved! Lelki és

intellektuális érzékenységre hív bennünket Isten igéje. Mert hogy ebben az esztendőben nagy és hangos pillanatok lesznek, az egészen biztos. Nagy ricsaj lesz.

Testvéreim, arra bátorítalak benneteket, hogyha Jézus a nagy próbatétel kapcsán azt mondja, meg ne tompuljanak az érzékszerveink, azaz legyen fülünk Isten szavának a meghallására, legyen látásunk Isten Igéjének olvasására, legyen nyelvünk a Krisztusról való bizonyágtételre, akkor járunk helyes úton. Mert azokban a percekben és azokban az órákban, azokban az időkben, amelyekről Istenünk igéje szól, az egyháznak, a gyülekezetnek és a keresztyén embernek megvan a maga feladata, küldetése. Ezt csak úgy teheti meg, hogyha feszülten figyel.

Isten igéje meg is mondja, mi a küldetése az egyháznak az utolsó időkben, →

→ a próbatétel napjaiban, abban az időben, melynek konkrét idejét nem tudjuk. Márk evangéliuma mondja el a 13,10 versben: „*Előbb azonban minden nép között hirdetni kell az evangéliumot.*” Nem akkor, amikor minden rendben van, vagy nem csak akkor, amikor könnyű, hanem amikor útszélre, vagy gyomok közé hull az evangélium. Amikor fölkapkodják a madarak az evangélium hírét. Hirdetni kell Jézus Krisztust! Minden bűnösnek, minden időben, minden alkalommal hirdetni kell a nagy lehetőséget, a nagy szabadítást, az örök életet, amelyet Jézus Krisztusban készített Isten az övéinek. Ehhez azonban nem szabad, hogy megtompuljanak az érzékszerveink. Lelki és intellektuális érzékenységnak kell lenni bennünk.

időkben, amikor várom, hogy a dolgok reménységre forduljanak.

Van egy ilyen zsoltár a Szentírásban, a 130. Zsoltár, amelyről azt mondják a Biblia magyarázói, hogy annak az embernek a mélységből szóló imádsága, aki valamikor a kapuzárás előtt megérkezik Jeruzsálembe, de a templomba már nem tud bemenni, és azt a pillanatot várja, hogy újra hallja az imádságra hívó szót és éneket a templom oltára mellől. Mert szívében élének nagy terhét hordozza, ezért azt mondja: „*A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, hallgasd meg az én szómat, füleid legyenek figyelmesek könnyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram, kicsoda maradhat meg?*” És egyszer csak ott van szívében az imádság, hogy „*Lelkem várja az Urat,*

véremről, akinek utolsó személyes találkozásunkkor az volt a mondata egy beszélgetésben, még a Covid előtt, hogy hát tudjátok, az a baj a református egyházunkkal, hogy a mi kedvenc imádságunk mégiscsak az, hogy „*Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem*”, meg az, hogy „*Amíg alszom, vigyázz reám*”. És ezt nem a gyermeki imára gondolta, hanem arra az alvó állapotra, amiben vagyunk. Hogy abban reménykedünk, hogy Isten megtart még az alvásunkban is. Néhány hét után nem sokan álltak a temetésén a lelkipásztornak, mert éppen akkor senki sem mehetett. De Jézus erre figyelmeztet bennünket, amikor azt mondja, hogy legyünk éberek. Tanítványain keresztül nekünk is szól: „*Nem tudtatok velem virrasztani egy órát?*”

Ezért mondja Károli szerint a mi Urunk Jézus Krisztus: „*ezért imádkozzatok!*” Nincsen alkalmatlan, csak alkalmas ideje az imádságnak. Ez lehet annak a csendnek a tartalma, amire Isten hív bennünket, annak a megállásnak az értelme, hogy párbeszédbe kerüljünk az élő Istennel, amikor azt gondolná az ember, hogy most nincs idő imádkozni, mert rohan az élet, mert szaladunk, menénk tovább.

Isten ebben az esztendőben így szeretne megállítani, hogy az alkalmatlan időt alkalmassá tegye, ön maga számára, és így alkalmasak lehessünk egymás számára is. Hogy így legyen küldetésünk az evangélium hirdetésére. Mert Jézusnak ezekkel a szavakkal nem az a célja, hogy megfélemlítsen bennünket, mint ahogyan ezeknek az ún. apokaliptikus kijelentéseknek sem ez a célja, hanem, hogy megtartsan, hogy megőrizzem, hogy megmentsen. Mert Istennek nem az volt a célja, hogy elveszünk, hanem azért küldte a Fiút ebbe a világba, hogy megmeneküljünk.

Testvéreim tehát, figyeljetelek, vigyázzatok és imádkozzatok! Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott a 2026. január 4-i istentiszteleten a pomázi református templomban) ■

Aztán a másik, amit Jézus mond: a virrasztás. A vigyázás kérdése. „*Várlak, Uram, azért reménykedő szívvel, / Miként a vigyázó virradást vár éjjel*” (RÉ 204. sz. ének 3. versszak). Ezt az éneket fogjuk énekelni majd az istentisztelet végén. Az éberséget javasolja Jézus. Azt a feszült várakozást, amelyben van álmatlanság. Nem az az álmatlanság, amikor arról van szó, hogy nem tudok aludni, mert a dolgok terhelnek, hanem az az álmatlanság, amikor azt várom, hogy a dolgok megjelenjenek, hogy eljöjjenek a kritikus

jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt.” S arról a mondatról, hogy „*Bízzál, Izráel, az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani. Meg is váltja Izráelt minden bűnéből*”, azt mondják, hogy ez az első imádság, ami elhangzik napfelkeltekor a templomból. Erre a reménnyel teli szóra vár feszülten minden ember, erre a nagy nyitányra, erre a nagy pirkadatra, erre a nagy kezdetre.

Olyan szomorú, de bizonyos értelemben mégis méltósággal kell beszélnem arról a lelkipásztor test-

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

Honnan vegyünk?

*„Honnan volna a pusztában annyi kenyerünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot?” „...azután vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adott, megtörte és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.”
(Máté 16,33-36)*

Biztonságos életre vágysz? Akkor bízd Jézusra a jelened és a jövőd. Akkor az elsődleges dolgod az legyen, hogy Vele élő kapcsolatban légy. Imádkozz! Legyen a Tanítód, a Mestered, akire felnézel és figyelsz!

S amit ad, vedd el örömmel, hálaadással, még akkor is, ha te mást vártál, vagy másként gondold a gondjaid megoldását. S akkor meg fogod tapasztalni, hogy amit adott, az pont elég, és élhetsz úgy, hogy ez mindig is így lesz, ha te is megmaradsz mellette, ha nem veszíted el bizalmadat, hitedet iránta. Így mindig meglesz minden, és elégedett életet fogsz élni. Én így élek, elégedetten.

Válaszd ezt az utat az örökös küzdelem és elégedetlenség helyett!

Honnan vegyünk? Vegyünk Jézustól! Mert ott már előre el van készítve nekünk minden, ami kell. ■

Jgen az emberek örök kérdése ez: Honnan vegyünk annyit, hogy elég legyen? S valóban, az emberek azzal vannak elfoglalva, hogy ezt az eleget előteremtsék maguknak. De érdekes módon azt kell tapasztalják, hogy hiába a nagy igyekezet, hiába dolgoznak éjjel-nappal, ami van, soha nem elég. Egyre több és több kellene. Miért van ez így?

Egyszerű. Azért van ez így, mert erre a kérdésre, hogy „honnan vegyünk annyit, hogy elég legyen?” – rossz választ adnak. Azt gondolják, ha sok pénzük lenne, akkor elérnék azt az állapotot, hogy végre kimondhatnák: „elég”. Ez az út az emberiség nagy tévedése, amelynek következményeit nyögi ma mindenki, a gazdagok éppen úgy, mint a szegények.

Elég ugyanis csak ott keletkezik, ahol Jézus osztja a „kenyeret”. Ha az Ő kezéből veszek el mindent hálaadással, csak akkor történik meg az a csoda, amire mindenki vágyik, hogy ami van, az elég lesz. Elég lesz mindenre, sőt még maradék is lesz belőle.

A 2026. január 25-i pomázi úrvacsorás istentiszteleten először hallhattuk Löbmann Panka orgonajátékát

„Őrizz engem, mint szemed
fényét, rejts el szárnyaid
árnyékába...”

MUCSI ZSÓFIA LELKIPÁSZTOR IGEHIRDETÉSE

KOMFORTZÓNA

Gyülekezetünk házi csoportjában egyszer egy beszélgetésben azon gondolkoztunk, hogy mit csináljunk a következő hónapokban, és az egyik csoporttagunk azt mondta, hogy csináljunk valamit, ami kimozdít bennünket a komfortzónánkból. Bennem rögtön felmerült a kérdés, mit is jelent a „komfortzóna”, mi köze ennek a keresztyénséghez, és bennünket, Krisztus követőit mi mozdíthat ki a komfortzónánkból. A komfortzóna ma egy nagyon elterjedt, közkeletű szó, amit lépten-nyomon használunk a mindennapokban is, de tudjuk-e, miről beszélünk, tudunk-e kapcsolatot találni a Szentíráshoz és a hitünkhöz ezzel kapcsolatban.

A komfortzóna nem egy új keletű kifejezés, mert már a XX. század elején elkezdték kutatni a lélektanban ennek hátterét. Azt a megfigyelést tették, hogy az embernek van egy olyan nyugalmi állapota, amikor viszonylag alacsony a stressz-szintje, amikor nem szorong, nincs benne félelem, nincs ez a fokozott éberség és készenlét, hanem egyfajta ellazultság állapotában van. Ehhez viszont az kapcsolódik, hogy a teljesítménye vagy alacsony, vagy olyan átlagos lesz. Tehát amihez ért, ami úgy könnyen megy neki, azt megcsinálja.

De megfigyelték azt is, hogy van egy másik lelki állapot, amikor valaki nagyobb teljesítményre képes, akár olyasmire is, amit nem csinált korábban, ahol már magasabb a stressz-szintje, amelyben már talán egy kicsit fél, egy kicsit szorong, egy kicsit izgul, és ez a fokozott éberség és készenlét, ez a belső feszültség jelenik meg az életében. Azt figyelték meg, hogy a stressz növekedésével a teljesítmény is növekszik.

Egy bizonyos pontig, mert ez nem megy a végtelenségig. Ugyanis eljön az a pont, amikor olyan magas lesz ez a szorongás, ez a stressz-szint, hogy hirtelen nagyon lecsökken a teljesítmény. Teljesítményt mondok, de értsétek jól, hogy ez egyszerűen bármi lehet, amit csinálunk. Tehát megnövekszik a belső feszültség, és hirtelen

len eltűnik a többletteljesítés, szinte a nullára csökken. Jön egy lefagyás, hogy még az átlagképességeimnek sem vagyok a birtokában, még a rutin dolgokat sem tudom megcsinálni.

Százhusz évvel ezelőtt erre rácsodálkoztak, és az elmúlt időszakban sokan sokféleképpen ráugrottak erre a gondolatmenetre, és próbálták hasz-

nosítani. Például a tanuláselméletben: nem kell féltenuünk a gyerekeket, de főleg a felnőtteket a tanulási folyamatban egy kis nyomástól, egy kis szorongástól, egy kis félelemtől, mert ez egy olyan belső környezetet tud teremteni, olyan tapasztalatokra tud az ember szert tenni, ami által valamilyen módon növekedhet, és többet tehet annál, mint amit korábban tudott, vagy amit korábban meg tudott csinálni. Megjelent ez a gondolat a vezetéselméletben is, abban a vonatkozásban, hogy hogyan foglalkozzanak a vezetők a munkatársakkal, hogyan támogassák és adjanak kihívásokat nekik.

Aztán ahogy ezekkel a pszichológiai fogalmakkal lenni szokott, eltelt egy kis idő, átment a köztudatba, és egy ilyen konyhapszichologizálás lett belőle, ahol lépten-nyomon a komfortzónáról beszélünk meg a komfortzónából való kimozdulásról, ami napjainkban is itt van már közöttünk.

A Bibliában nincs szó a komfortzónáról, nem is tudom, hogy lenne héberül vagy ógörögül. A Biblia történetekben, képekben beszél, és megfigyelhetjük, hogy ezeket az állapotokat, amiket leírtak, tehát a nyugalmi állapotot, az azt követő zónát, ahol már nincs ez a nyugalmi állapot, de lehet tanulni és növekedni, és azt a harmadikat is, amikor pedig már nagy stresszben, szinte pánikban van az ember, és már nem tudja megcsinálni, amit kellene (ezt pánikzónának nevezik), ezeket valamilyen módon a bibliai képekkel lehet azonosítani.

A komfort- vagy nyugalmi zónáról nekem az Ószövetségben a *shalom* (békesség) képe jutott eszembe. Amikor a békét úgy írják le a próféták, hogy mindenki a maga szőlője és fügefája alatt ül, békében van a szomszédaival, hogy a házában ott van a felesége, aki olyan, mint a termő

szőlőtő, a csodálatosan viselkedő gyerekek, mint az olajfacsemeték, mint a hős kezében a nyilak: „*Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét*” – ott és akkor minden rendben van.

Az Ószövetségnek ez a képe egy abszolút nyugalmi helyzetet ír le, amit össze tudunk kapcsolni a komfortzónával. Ami viszont különösen fontos ebből a bibliai képből, az az, hogy a Biblia szereplői, tehát az ember, amikor megéli ezt a békés életet, mégsem inaktív, tehát ez a békesség nem teljesen stresszmentes, hiszen a mindennapi élet dolgaihoz is kell valamennyi feszültség, de nem ez a lényeg, hanem

hogy ez megajándékozottságot jelent, hogy ezt Istentől kapjuk. Tehát az Isten úgy teremtette meg a világot – és még a bűnbeesett világban is megadja ennek lehetőségét –, hogy meglegyen a mi kényelmünk és nyugalomunk, hogy legyen békesség kívül és belül, legyen egy olyan zuga ennek a világnak, ahol otthon lehetek. Ez az Istentől való megajándékozottság a Bibliában a nyugalom, a shalom fogalmának fontos összetevője. Igen, én is dolgoztam rajta, hogy ez így legyen, én is benne vagyok abban, hogy ez ne rombolódjon szét, hogy ennek a rendje és békéje megmaradjon, de közben tudom, hogyha az Úr nem adná, nem lehetne az enyém.

A mi bibliai foglaimaink sokszor közösségre, kapcsolatokra vonatkoznak, ezért azt látjuk, hogy nincs úgy nyugalom, hogy én csak egymagamban vagyok. Akkor van békességem, amikor egymással békében vagyunk, és amikor az Úrral békében tudok lenni.

A komfortzónából való kimozdulás gondolata részben onnan jön, hogy a mai világban vannak középosztálybeli emberek, akinek mindene megvan: jól keres, két kocsi, három gyerek, nyaraló, nyaralások, és már annyira kényelmessé vált az élete, hogy valamifajta unalom ködfelhője lengi be. Nagyon kiszámítható, biztonságos az élete, ezért szeretne kimozdulni a

komfortzónájából, hogy végre történjen vele és körülötte valami, hogy érje már valami kihívás. Ezt próbáljuk összeegyeztetni a bibliai koncepcióval. Mert ilyesmit nem nagyon olvasunk a Bibliában, hogy akár a nyugalom helyén is unatkozna az emberek, vagy hogy valaki öncélú módon, a saját unalmának előzése miatt cselekedne, azért, hogy történjen vele valami.

Ezt a következő fázist, ezt a komfortzónából való kimozdulás-zónát a Bibliában a misszió területén találjuk meg. Az Úristen elhív és elküld embereket azért, hogy másoknak órála beszéljenek, hogy Krisztus evangéliumát hirdessék, és átadják nekik az Isten országába történő meghívást. Az Úristen meggyőzi ezeket az embereket a szívükben, hogy ez nekik jó lesz, és hogy ne is akarjanak semmi egyebet csinálni ezen a világon, hanem induljanak el az Ő missziójában. És aki egyszerűen rábízta magát az Isten vezetésére – lehet, hogy nem így nevezi, de –, olyan biztosan kimozdul a kom-

fortzónájából, hogy annál biztosabb a világon nincsen!

Gondoljunk Pál apostolra! Őt aztán igazán meghurcolták, összeverték, börtönbe vetették, hajótörést szenvedett, minden megtörtént vele. Miért? Nem azért, mert ki akart mozdulni a komfortzónájából, mert unatkozott a szolid kis életében, hanem mert találkozott Jézussal, és onnantól kezdve nem akart mást csinálni, mint Őt követni. Teljesen logikusan következett ebből a találkozásból, hogy olyan kihívásokkal kellett szembenéznie, amivel korábban még sohasem. Kívánta ő ezeket a kihívásokat? Nem. Nincs ember, aki ezt kívánná. De ha következetes akart maradni ahhoz az elhíváshoz, amit Jézusban kapott és tapasztalt, ami ott a „pálforduláskor” történt vele, akkor bizony számolnia kellett azzal, hogy lesznek nehézségei. Azt is látjuk ugyanakkor, hogy ezekbe a nehézségekbe Pál apostol nem pusztult bele, hanem növekedett a gondolkodásában, az ő fantasztikus teológiájában, lelkületében, alázatában, az odaadásában, az emberek és az Isten iránti szeretetben.

Sok ilyen személyt lehetne még felidézni a Bibliából, aki elkezdte Jézust követni, aki hallgatott Isten hívására, és elindult ismeretlen helyekre. Valaki úgy fogalmazta meg, hogy ahhoz, hogy ez a nagyobb belső feszültség, stressz-szint megjelenjen egy-egy tevékenységgel kapcsolatban, olyan dologban kell elindulnia, ami újdonság az illető számára. Egy előre megjósolhatatlan dolog, amelyben nem tudom, mi fog történni velem, ami felett nem gyakorolhatok kontrollt, tehát azt érzem, hogyha belemegyek, abban a helyzetben nem az én kezemben lesz az ellenőrzés. Sőt annak a veszélye is fennáll, hogy nem fogok tudni jól kapcsolódni az emberekhez, és lehet, hogy konfliktus lesz belőle. A missziós helyzetek gyakori sajátossága, hogy nem tudom előre megmondani, mi történik majd, és nem tudom, hogy fognak az emberek viszonyulni hozzá.

A külmiszióba induló munkatársak sokszor mennek olyan országokba, ahol háború dúl, vagy bizonytalan →

→ a helyzet, vagy egyszerűen csak más nyelvet beszélnek, más a politikai rendszer, más az egészségügy vagy az iskolai oktatás, ezért nem egyszerű megtalálni a komfortzónát, a stabilitást az életükben. A missziós szervezettek foglalkoznak a lelki egészségükkel, mert a külmiszióban különösen magas a stressz- és a szorongásszintjük, de ha megkérdezik őket, hogy visszamennének-e, azt felelik, hogy nem. Mindezek a nehézségek nem térítik el őket attól, hogy abba, amit jónak, értékesnek és fontosnak tartanak, beleálljanak.

Az Isten vezetése alatti szolgálat számunkra is azt jelenti, hogy lehet, hogy nem lesz minden kényelmes és komfortos, de tudjuk, hogy egy olyan cél, egy olyan dolog érdekében szolgálunk, egy olyan Úrral vagyunk kapcsolatban, aki nemcsak elhív és elküld, hanem meg is tart minket ezekben a helyzetekben, sőt növekedést adhat nekünk. Ez a keresztyén komfortzónából való kimozdulás.

Szólnunk kell még a harmadik zónáról is: amely a pánikzóna. Amikor olyan mértékben növekszik meg a feszültség és a szorongás, hogy az illető lefagy, és esetleg nem tud alapdolgokat sem teljesíteni. Mit mond erről a Biblia, illetve hol kapcsolódik a Bibliához? Míg a komfortot ajándékbá

kapjuk az Istentől, és az Ő meghívására beléphetünk a növekedési zónába, az Ő missziójába, tudnunk kell, hogy Ő soha sem vinne be minket a pánikzónába. Azt nem Ő hozza létre. Ezeket a helyzeteket a bűnbeesett, megromlott, bűnös világ hozza létre, amikor az emberek olyan mértékű félelmet és szorongást tapasztalnak, amivel már nem tudnak megküzdeni. A Biblia üzenetét erre az állapotra a felolvasott igénkből halljuk: „*Őriz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába...*” Aki a pánikzónában van, azt az Úristen képes visszahozni a komfortzónába, ahol nincsen kihívás, nincsen elvárás semmilyen teljesítésre, csak gyógyuljál, erősödjél a Krisztusban. Az

Úr ezt is megadhatja az ilyen ember számára.

Azt kérem, vizsgáljátok meg magatokat, hol van a ti lelki komfortzónátok, mi az, amivel az Úristen kimozdít benneteket abból, és hogyan tudtok oda visszatérni. És adjatok hálát azért a pillanatokért, amikor az Isten a pánikos, félelmetes helyzetekben visszahozott benneteket, meggyógyított és visszaadta a belső lelki stabilitásotokat. Ámen.

(Mucsi Zsófia lelkipásztornak, a Gyököcssy Intézet szakmai igazgatójának igehirdetése elhangzott a Magyarországi Református Egyház Zsinati Hivatala 2026. január 19-i hétkezdi áhítatán) ■

ÓVÁRY ÁKOS

Gyülekezetünk új YouTube-csatornája

Orömmel mutatjuk be református gyülekezetünk YouTube-csatornáját, ahol mostantól még könnyebben elérhetők közösségünk lelki tartalmai.

Az istentiszteletek felvételei nemcsak a parokia.hu oldalon keresztül, hanem ezen az átlátható, ismertebb felületen is megtalálhatók.

A csatornán visszanezhetők és meghallgathatók az istentiszteletek, templomi és gyülekezeti elő-

adások valamint a teológiai esték hanganyagai.

Az egyes hangfelvételekhez kapcsolódó fotók Füle Tamás munkái, aki a Dunamelléki Református Egyházkerület Kommunikációs és Sajtószolgálatának vezetője, valamint a parokia.hu alapítója.

Szeretettel hívunk mindenkit, hogy iratkozzon fel a csatornára és kapcsolódjon be gyülekezetünk életébe online felületen keresztül is!

A csatorna elérhetősége

<https://www.youtube.com/@pomaz-csobankaireformatust4597>

vagy a következő QR-kód használatával:

A halk és szelíd hang

(I.Kir. 19:11-13.)

Mit akart Isten Illés prófétának mondani az I.Kir. 19:11-13-beli látomással? Miért volt Isten csak halk és szelíd szózatban jelen? Azt jelenti ez, mint az a másik ige: „Ha csendességben lesztok, segítséget nyertek”?

E helyen csodálatos szemléltető tanítást láthatjuk Istennek.

Illés nem volt megelégedve Istennel; ezt mutatják kedvetlen szavai: „Nagy búsulásom van az Úrért, a seregek Iste- néért –, és csak én egyedül maradtam.” Ekkor Isten csodálatos hosszútűré- sével szemléltető tanítást adott neki arról, hogy nem az Isten hibás abban, hanem inkább Illésnek Istenről alkotott téves képzelődése és gondolatai. Illés egy olyan istent szeretne magá- nak, aki rögtön jöjjön az ő villámaival, és sújtsa agyon Jezabelt. Hogy Isten ezt nem tette, Illés úgy gondolta, hogy ele- gendő oka van rá, hogy ellene zúgolód- ják. Nos hát, Isten tanítást ad most neki arra nézve, hogy mi az Ő valóságos és igazi lénye.

„Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen!” Ezt parancsolja neki az Úr. De Illés nem mer cselekedni. Csak amikor az egész jelenésnek vége, akkor lép ki a barlang ajtajába. Nem csoda, aki nincs rendben Istennel, az nem merészkedik az Ő kö- zelébe, az fél tőle. Ám onnan, a barlang ajtajából is láthatta Illés azt, ami oda- kinn történt.

Előbb nagy vihar közeledett, mely- nek még a kősziklák sem tudtak ellen- állni. A hegyek szétszakadtak, sziklák meghasadtak és szörnyű robajjal a mélybe hanyatlottak.

Mikor azután a vihar elzúgott, egy kevés idő múlva hatalmas földindulás keletkezett. A hegyek mélységei meg- rendültek, szakadékok tárultak fel, he- gyek omlottak össze.

Azután újabb szörnyűség váltotta fel a földindulást. Lángoló tűz tört elő, mintha megrepedt volna a föld, és ége- tő paraszat vetett ki mélyéből, mely romlást és pusztulást vitt végbe.

Azután, ahogy a lángok kialudtak, az álmélkodó próféta egyszerre egy halk és csendes szózatot hallott. Úgy, mint mikor lágy tavaszi szellő átsuhan a vi- rágzó almafákon. A nagy robaj és zúgás után ez a halk fuvallat, mint gyógyító balzsam töltötte be a próféta szívét. Ez a halk fuvallat, ez volt Isten lényének kinyilatkoztatása.

Mit akar mindez jelenteni?

Illésnek forró vágya az volt, hogy népe visszatérjen Istenhez. Azt gon- dolta, hogy ez csak úgy történhet meg, ha Isten rendkívüli módon és erőha- talommal mutatja meg beavatkozását. Mikor a Karmelen állt, és tűz esett le az égből, azt hitte, hogy most érkezett el az Úr órája. Fegyvert ragadt, és le- vágta a Baál papjait. Csak így tovább! Ámde nem ez volt az Isten útja avégre, hogy Izráelt megtartsa. A dolgok nem a próféta elképzelése szerint mentek. Az ügyet elveszítettnek látta, és odaadta magát a kétségbeesésnek.

Most Isten a természeti jelenségek által ezt jelentette ki neki: Illés, te nagy, feltűnő jeleket és csodákat kívántál, azt óhajtottad, hogy mindent szétverjek, és minden ellenállást erőszakkal meg- semmisítsek. És mivel ezt a várakozást nem teljesítem, ezért csüggedsz. De nem az az én lényem és mivoltom, amit te gondoltál. Én csendben munkálko- dom az én Lelkem által. Íme a hétezer, akik nem hajtották meg térdeiket a Baál előtt, az ország szelídei, ők a bi- zonyosságai az én munkámnak, melyet a Lélek által a szívekben végeztem.

Ó, mily mélyen fogvatartja ez az Il- lés-gondolkodás az emberi szíveket! „Ha én Isten volnék, akkor nem tűrném el, amit az emberek tesznek velem!” Mily sokan szóltak már így: „Hogy Isten mindezt elhallgatja, ez azt bizo- nyítja, hogy nincs is Isten!” Ismétlődő kijelentések ezek.

Mily kevésbé ismerik Isten igazi lé- nyét még a keresztyének is! Bár a mi Urunk Jézus Krisztus azért jött, hogy

megmutassa nekünk, hogy az Isten szeretet, az Ő lénye kegyelem és irgal- masság, mégis mily kevesen vannak, akik így ismerték meg Őt és így bíznak Őbenne!

Isten igazi lénye az Ő Lelkének halk és szelíd fuvallata.

Az bizonyos, hogy mielőtt ezt a halk és szelíd fuvallatot észrevennénk, előbb a szélvész jön. De az Úr nincsen a vihar- ban. A vihar sokkal inkább előtte jár az Úrnak. Ez a vihar megtépi büszke szívünket, ledönti kevélységünket, és porba veti nagyralátásunkat. Szívünk legbenszejéig megrendül, ha szemben látjuk magunkat az Úr szentségével. Ez a földindulás. Halljuk fejünk felett dörögni az ítélet mennydörgését. Elve- szünk! Elveszünk! Ekkor jön a tűz, mely megégeti minden bűnös én-lényegün- ket, mely megemészti mindent, ami az Ő világossága fényében nem tiszta. De mindezekben nincsen az Úr. Mindezek az Ő előhírnökei, kiket utat egyengetni előreküld. Aztán jön Ő maga, lehajlik az összetört és megalázott szívekhez, és odasúgja vigasztalását: Vigasztalódjál, megbocsáttattak a te bűneid!

Ó, kegyelem órája, mikor vihar, föl- dindulás és tűzvész után megremeg a lélek boldogságában: Minden, minden bűnomet elvette az Ő vére!"; mikor az Isten Lelke bizonyosságot tesz a mi lel- künkkel együtt, hogy mi Istennek fiai vagyunk!

Csodálatos szemléltető tanítás az, amit Isten Illés prófétának és ezáltal nekünk is nyújtott.

(Modersohn Ernő: 100 ellentmondás és homályos hely a Bibliában című könyvéből) ■

HARANGINÉ CSUTA ANNA

A beszéd

A beszéd kimeríthetetlen terület, végeláthatatlan hatásokkal és összefüggésekkel.

Mindenek eredete és teremtője az isteni szó (a Mindenható cselekvő ereje) volt. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.” (Ján. 1:1.) Az Egyiptomból való szabadulás után a nép még megrettent Isten szavától, érezte annak súlyát, erejét. „Elvégre is micso-da mindaz, ami test, hogy hallhassa az élő Isten szavát, amint szól a tűz közepéből, mint ahogy mi hallottuk, és életben maradjon?” (V.Móz. 5:26.) Isten örült ennek a reakciónak, és így bátorította a népet Mózesen keresztül: „Bárcsak ilyen maradna a gondolkodásmódjuk és félnének engem, s megtartanák valamennyi parancsomat minden időben, hogy jó dolguk legyen nekik s gyermekeiknek mindenkor!” (V.Móz. 5:28-29.)

Később sajnos sokszor semmibe vették az Isten szavát, aminek mindig gyászos következménye lett. Az Ószövetségben Isten a prófétái által nyilvánította ki az akaratát. Bálaák, aki végül nem bizonyult engedelmes hírnöknek, így írja le magát: „Így beszél,

aki felfogja az Isten szavát, látja a Mindenható arcát – Istentől kap választ, a szeme megnyílik.” (III.Móz. 24:4.)

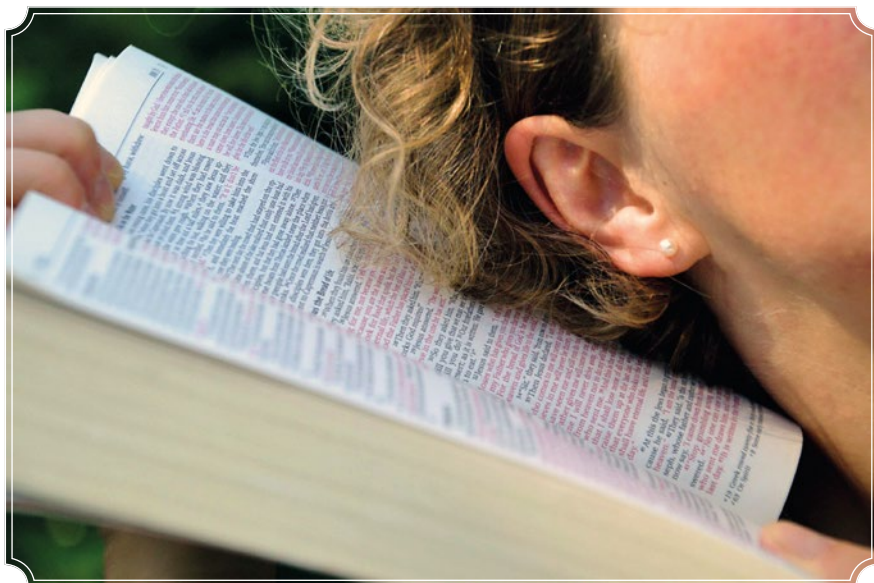
Az újszövetségi korban Isten mindenkiére kiárasztja a Szentlelkét, aki kéri tőle, és szívével megtér hozzá. Aki így tesz, az felfogja Isten szavát, látja a Mindenható arcát, Istentől kap választ, és a szeme megnyílik.

Ma is szól hozzánk az Isten, még hozzá Igéje által; tehát mindenki, aki Isten szavának megadja a kellő tiszteletet, és az Ő beszédét szólja, prófétai beszédet mond. Ugyanakkor törekednünk is kell rá, hogy megértsük ne csak Isten általános akaratát, hanem egy konkrét helyzetben Isten konkrét vezetését, tanácsait. Pál apostol ezt

tanácsolja az I.Kor. 12:10-ben: „Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken szólást vagy pedig a nyelveken szólás magyarázását kapta.” (A lelki ajándékok sora még folytatódik.) „Törekedjétek a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétálatok.” (I.Kor. 14:1.) Ezek szerint ma is szükségünk van a prófétálás ajándékára mindannyiunknak! „Amit mond az ember, annak a gyümölcséből fog jóllakni a teste, és amit a beszéde terem, azzal kell jóllaknia. Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi.” (Péld. 18:20-21.)

A szavainkkal döntjük el a sorsunkat. A hit szavait kell szólani, mert ha nem tesszük, akkor nem lesz meg. Első lépésben Isten meg akarja tisztítani a mi beszédünket minden szentségtelen indulattól és szótól, minden megnyilvánulástól, ami nem az Ő személyét tükrözi. Jakab azt mondja, hogy „ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember” (Jak. 3:2.) Sajnos ezt nem mondhatjuk el magunkról, de ha tényleg „Krisztusban” vagyunk, ez mégis elérhető. A mi szavunk is teremtő szó, ha az isteni kinyilatkoztatás van mögötte, tehát egybeesik Isten akaratával, az Ige kijelentéseivel. Tisztítsuk meg azért magunkat a nyelv bűneitől, melyeket Jakab részletez, és adjuk át a beszédünk fölötti irányítást az Úrnak! Komoly következményei vannak ugyanis, ha nem így teszünk. Aki másokat átkoz, arra visszaszáll az átok. Minden bűnön átok van, a nyelv bűnein is. „És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, a miképpen Ő is tiszta.” (I.Ján. 3:3.) Isten próbáinak gyakran az az oka, hogy megrázva minket kitűnjön, hogy mi van a szívünkben és a szánkon, és meg tudjunk térni belőle.

Megbízható, szavahihető emberek vagyunk-e? Mire használjuk a beszédünket? Építésre, vagy a saját (önző) céljaink elérésére. A természetünk szerint ez utóbbira. Ahogyan összeülek a

hazugságnak kezdtek hinni, maguk is hazugokká váltak. Már semmi kivetnivalót nem találtak a valóság elferdítésében. A nyelv céljaik elérésének az eszközévé vált, melyet az aktuális érdekek szerint lehet használni. Ebben a keretben már nem is értelmezhető az igazság és a hazugság fogalma. Csak az számít, hogy mi vezet a céljaim eléréséhez. Kereskedünk a szavainkkal. Mindezt az érdekeink szerint. Ami másokra terhelő szó, azt útjára bocsátjuk, ami minket terhel, azt elrejtjük, letagadjuk. Kereskedünk a jóindulatunkkal, megnézzük, hol a legkifizetődőbb befektetni. Amíg hasznunk van belőle, addig jól működnek a kapcsolataink (ezt mi szeretetnek nevezzük...), de amint ez a haszon elolvad, vagy másnál nagyobb hasznót remélünk, máris rosszindulatra vált az érzelmi váltónk. Korábbi kegyeltünket félretoljuk az útból, hogy megszerezzük egy új kapcsolatot minden hasznát. (Pld. VIII. Henrik angol király.)

Tulajdonképpen életünk minden részét átjárja ez a kalmárszellem. Az időnkkel is önző módon gazdálkodunk. A hasznót hozó munkákat ki nem hagynánk, de a családra, pláne igeolvasásra, templomba járásra nincs időnk. Ez a szemlélet nagy haszonnal kecsegtet. (Csak a végén tűnik ki, hogy rossz lóra tettünk.) Aki kereskedik, az tudja, hogy nem az áru minősége és ára határozza meg egy kereskedelmi tárgyalás sikerét, hanem az nyeri el az üzletet, aki a legmeggyőzőbben el tudja hitetni a partnerével, hogy az ő árujával jár a legjobban. (Ennek elterjedt eszköze a kenőpénz, más néven korrupció.) Ez egy technika, amit meg lehet tanulni, de a természetünknek is része. Ennek eszközei a féligazságok, a nagyotmondás, más valós lehetőségek eltitkolása, az áru nélkülözhetetlenségének a hangsúlyozása, valótlán, nehezen ellenőrizhető jellemzők beígérése, a jogos kétségek semmibe vétele, a másik fél nem meghallgatása, szükség szerint megvesztegetés, fenyegetés és zsarolás. Így verünk át másokat, és minket is így vernek át. Jó lenne ettől a lelkülettől szabadnak lenni, és megvonni a bizalmat azok-

tól, akik ezekkel a technikákkal élnek. A kereskedés önmagában természetesen nem bűn. Viszont ez az a terület az emberi civilizációnak, ahol nagyon nagy a kísértés a meggazdagodásra, a pozícióval való visszaélésre. Tírusznak és Babilon városának is ez volt a

fő bűne, hogy tisztességtelen kereskedésével vagyonra és hatalomra tett szert, amit saját dicsőségére fordított. Ez a Sátán technikája, amin Isten ítéllete van.

Isten minket arra biztat, hogy a táalentumainkat jó helyen és helyes módon fektessük be, az Ő országa számára gyűjtsünk kincseket. Menynyire magától értetődő volt ez az első keresztyének számára, akiket az sem tántorított el az ÚT (Jézus az ÚT) követésétől, ha a vagyonukat elrabolták, sőt ezt örömmel vették, mert a mennyei jutalomra tekintettek (Zsid. 10:34.) Az örök élet távlatából nézve még kereskedői szemlélettel vizsgálva is megéri Isten igaz beszédében hinni, és ebben járni.

Végül idézek néhány nagyszerű gondolatot Visky András beszédéből, melyet tavaly a reformáció ünnepén mondott el a Debreceni Református Nagytemplomban. Ebben a reformáció és anyanyelvünk kapcsolatáról elmélkedik:

„Nem mi műveljük a nyelvet, hanem a nyelv művel bennünket. Anyanyelvünkön tudunk talán a legkevesebbet hazudni önmagunknak.”

„Azok vagyunk, amilyen nyelvet beszélünk, és ahogyan átadjuk magunkat a szónak, hogy kimondjon bennünket.”

„Jézus kivégzésének kortársává válunk, de nem pusztán kíváncsi nézőként, a jó oldalon állva, hanem tettesként. És nem azért, mert rossz emberek volnánk, hanem mert a megváltás híján nem tudunk mást. A kiáradó szeretetet, a befogadó szelídséget, az ellenfeleink és ellenségeink emberi méltóságát óvó krisztusi békességre való törekvést kizárjuk a saját valóságunkból. Életszerűtlennek ítéljük. Az erőben bízunk, ezt tekintjük életszerűnek. A halálszerűséget.”

„Jakab és János tüzet kérnek Samária lakóira. *„Nem tudjátok milyen lélek lakik bennetek”* – mondja nekik a Názáreti Jézus. Hangjából ma is jól kihallható a döbbenet. Az ember a nullamegoldások híve, és ez napjainkban maradéktalanul leigázta a közbeszédet.”

„A Názáreti Jézus kinyilatkoztatta az igazságot, önmagára mutatva azt mondta, *„Én vagyok az Igazság”*, de a szenvedés hetében mégsem kelt önnön védelmére, angyal seregeket állítva hadrendbe. Nem védekezett, mert azok életét védte, akik az életére törtek.”

„Megkövezni Istvánt minden kétséget kizáróan igazságtevő istentiszteletnek minősült, és sokak szemében meggyőző erődemonstrációnak, mindaddig... amíg a nagyhangú, erőszakos igazságtevőből nyomorult, magatehetetlen tettessé vált. Lehetetlen egyszerre az igazságot szolgálni, igazságosságra törekedni, ami múlhatatlan feladatunk, és belemártani szavainkat a velünk szemben állók vérébe.”

„Engedjük el a követeket!”

„Boldogok a szelídek.”

(A reformációünnepi beszéd teljes szövege megtalálható a KARAKTER 2025. decemberi lapszámában.) ■

KEREKES BALÁZS

Krisztus adventje

KÉRI ÁKOS lelkipásztor
csobánkai igehirdetés sorozata

Harmadik advent – Mikor a halál óráján eljön az emberért
Zsid 9,26b-27.

„Most azonban egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik”
(2025. november 26.)

A harmadik advent, mikor a halálunk órájában az Úr Jézus eljön az emberért. A halál órájában, a halálunk után találkozunk vele. Ez egy nagy igazság, amit az evangélium fényével szeretnénk megvilágítani. Fontos, hogy újra és újra halljuk az evangéliumot, ami megtérésre ösztönöz, ha a Szentlélek munkálkodik az emberben, de a hívő embert is erősíti. Nem elég csak egyszer hallani, hanem újra és újra hallani kell.

A halál egy olyan téma, amiről az emberek nem szeretnek beszélni. Sokakban van egy fóbia, amikor ez a kérdés előkerül. Sokan félnek tőle, és persze részben ez egy természetes dolog.

Évekkel ezelőtt valaki azt mondta nekem, hogy ő nem szeret templomba járni, mert ott mindig a halálról van szó. Pedig a mi hitünk pont nem a halálról szól, hanem az életről. Erről az életről szeretnénk beszélni, de a halál összefüggésében. Merthogy, előbb-utóbb ennek a földi életünknek vége lesz. Sokan nem szeretnek ezzel szembenézni, talán azért, mert a lelki fókuszukban csak ez a földi élet van. Nem számolnak azzal, hogy az élet nem csupán ennek a földi életnek a néhány évtizede, hanem földi életünk után is vár ránk egy élet, s nem mindegy, hogy azt hol fogjuk eltölteni.

A lényeg az, hogy egészséges legyek! – mondják sokan. Persze, ez egy fontos dolog, de előbb-utóbb eljön az egészségek vége. Ilyenkor mindent megteszünk, hogy meggyógyuljunk, ez is rendben van. De ha meg is gyógyul az ember egy

halálos kórból, előbb-utóbb akkor is szembe kell néznie ennek a földi életnek a végével.

Van egy régi Woody Allen film, a Hannah és nővérei. Ebben a főszereplőről kiderül, hogy halálos kórban szenved. Azt mondják neki az orvosok, pár hónapja, legfeljebb fél éve van hátra. Iszonyatosan megretten, tele van félelemmel, most mindennek vége. Mikor már folyamatosan e körül a gondolat körül forog, hogy el kell búcsúznia az élettől, kiderül: az orvosok tévedtek. Igazából mégsem beteg. Akkor először nagyon megkönnyebbül: Fúúú..., mégsem... De aztán egy kis idő múlva elgondolkozik a dolgon: Na igen, most megúsztam, de csak haladékat kaptam. Most minden rendben van, egészséges vagyok, de lesz egy olyan időpont, amikor így is, úgy is vége kell hogy legyen. Akkor elkezd gondolkodni az életről, kutatja az igazságot, beleássa magát a vallásokba stb. Mert rájön arra, hogy az élete véges.

Sok ember retteg, szorong a haláltól. Miért van ez? Talán mert ott van benne a rossz lelkiismeret. A halálban az ember élete mérlegre kerül: el kell számolni az életével. Félelem van benne, mert az életében voltak, vannak rossz döntések. Talán nem is vallja be magának, de legbelül tudja nagyon jól, hogy természet szerint ő is egy gyarló, esendő ember, tele gyűlölettel, vétkekkel, és amikor szóba kerül ez a fogalom, hogy halál, akkor eltölti a félelem.

De mi történik a halál után? Az ember – bár a biológiai létezése véget ér, de a – lelke tovább él. Átlép a túlvilágra, csak nem mindegy, hogy hova. Van, aki azt mondja, – ez egyébként egy tévtanítás –, hogy igazából nem történik a halál után semmi. Egy idő után a testünk elenyésczik, apró elemekre bomlik, aztán várjuk a testünk feltámadását, amely később majd el fog jönni. Persze el fog jönni a feltámadás, csak az a kérdés – feltéte-

lezve, hogy nem a mi életünkben jön vissza az Úr Jézus –, mi történik a halálunk időpontja és az Úr Jézus visszajövetele, a holtak feltámadása közötti időintervallumban? Mi történik ekkor? Ezt nevezi a keresztyén teológia köztes állapotnak.

Ha testileg nézzük, akkor valóban az a helyzet, hogy a testünk, a biológiai létezésünk elhal, elenyésczik. De fontos azt látnunk, hogy a Biblia nem materialista. Az Isten élő Igéje arra tanít minket, hogy az ember nem csak test, hanem lelki, spirituális lény is. Az embernek ezt a részét hívjuk léleknek. A lélek a testi halál után tovább él. Ez annyira alapvető tanítás, hogy az őskeresztyénektől kezdve az ókori egyházon keresztül a reformátorokon át mindenki vallotta. Volt egy-két szekta a történelem során, akik azt mondták, hogy a halálunk után alszik a lélek. Volt egy-két liberális teológus, aki szintén ezt vallotta, mint például a híres teológus, Karl Barth is. Az ő szolgálatának nagyon komoly érdemei voltak (például a hitlerizmus ellen annak idején megfogalmazott egy hitvallást), de ő nem vallotta, hogy a lélek tovább él. Azt mondta, hogy meghalunk, aztán történik majd valami.

Nem! Amíg nem jutunk el a feltámadásig, addig a lelkünk tovább él. Ez annyira világos és annyira egyetemes tapasztalat a nem keresztyének számára is, akik nyitottak a természetfeletti felé, hogy még az ő számukra sem kérdés, hogy az ember lelke tovább él. A vallások túlnyomó részében sem kérdés, hogy van lélek, és hogy az tovább él. De a fő kérdés az – és erre egyedül a Biblia ad biztos választ –, hogy a lélek, miután az életünknek vége, hova megy, hol lesz. Mi lesz a lelkünkkel?

A tudományban elkezdtek vizsgálni azokat az embereket és beszámolóikat följegyezni, akik átestek a klinikai halálon, de visszajöttek. Nagyon érdekes, hogy ezek a beszámolók – bár teljesen eltérő, egymástól távoli földrészekről, kultúrákból származnak –, nagyon hasonló jelenségekről számoltak be. Ezeket halálközeli élményeknek, halálközeli megtapasztalásoknak nevezik. Erről összeállítottak egy skálát, ezt hívják NDE skálának (angolul: Near-Death Experience – NDE). E szerint sokan számoltak be arról, hogy egy mennyei jellegű élményben volt részük, békességben, és erős fényt láttak. Ugyanakkor az emberek másik része pokolszerű élményekről számolt be.

Ebben a skálában van egy olyan fázis, amikor az élményt átélők egy fénylénnyel való találkozást tapasztalnak. Találkozás egy fényes alakkal, aki várja őket. Arról is beszámoltak – ez is egy jellegzetes megtapasztalás –, hogy lepergett előttük az egész életük, de úgy, hogy újra végigélték az életüket, és megtapasztalták egyfelől azt, amit ők átéltek, de azt is, amit az élt át, akit megbántottak, akivel szemben bűnt követtek el, és szembesülnek a vétkeikkel.

Ezek a beszámolók alátámasztják azt, amit a Biblia világosan kijelent: az embernek számot kell adnia az életéről. Az embernek a halála után meg kell állnia Isten előtt, az Úr Jézus Krisztus előtt. De ha a földi életemben Jézushoz tartoztam, és hittem abban, hogy a vétkek és a bűnök, amiket elkövettem, a rossz döntések, amiket már nem tudok visszacsinálni és nem tudok jóvátenni, ezekért az Úr Jézus Krisztus meghalt, és magára vette a büntetésem, ha hiszek benne őszintén, szívből, akkor ezekre a bűnökre van bűnbocsánatom. Ha szívből hiszek benne és őhöz tartoztam, akkor nem megyek az ítéletre, mert Jézus Krisztus ott a keresztfán megfizette az én büntetésem. Helyettem szenvedett a kereszten, ezért őmiatta átléphetek a földi életem után a halálból az örök életre.

A Biblia – különösen az Újszövetség – két fogalmat használ az életre. Az egyik a *biosz*. Nem nehéz kitalálni, hogy ez mit jelent: ez a biológiai létezésünket írja le.

De van egy másik élet-fogalma az Újszövetségnek, ez pedig a *dzoé*. Ez is életet jelent, de egy olyan életet, amely elpusztíthatatlan, ami halhatatlan. Egy olyan életet, ami az Istené, ami az Istentől van.

Ha én azt az életet választom ebben a földi életben, ami az Úr Jézus Krisztusé, akkor az enyém ez a dzoé. Lehet, hogy a biológiai életem megromlik, meghal, elpusztul, és majd egyszer feltámad, de addig is a dzoé-életem tovább él, ha Jézus Krisztushoz tartozom, aki maga az élet. Ezért írja Pál apostol a filippibeliekhez írt levelében, hogy „*Nekem*

az élet Krisztus és a meghalás nyereség.”

De miért nyereség? Meg akar halni Pál apostol? Elege lett már az életből? Emberileg szólva talán ezt is mondhatta volna, annyi mindenben ment keresztül, sok szenvedésen, hajótörésen, korbácsoláson, megverésen, megkövezésen, mindenféle egyéb dolgon. De nem. Ez a mondat azt jelenti, hogy igen, ha meghalok is, nekem az nyereség, mert akkor ott leszek az Úr Jézussal. Átmegyek a halálból az életbe. Ebben az ígében is a dzoé szerepel. Nekem az élet Krisztus. Nekem az örök élet Krisztus, az én életem Krisztus, és hogyha meghalok, akkor őhöz megyek. Mert az övé vagyok, és ezért nem kell félnem a haláltól, az elmúlástól. Mert az élet nemcsak ez a néhány évtized, hanem egy örökkévalóságig tart: Jézus Krisztusban, Jézus Krisztusnál.

Maga Jézus mondja a János evangéliuma 5,24 versében: „*Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átmegy a halálból az életbe.*” Mit akar ezzel mondani? Azt, hogy-

ha meghalok is, én mégis továbblépek az életre, az Úr Jézussal a Mennyek országába. Mert ha Jézushoz tartoztam ebben az életben, akkor ha meghalok is, ott leszek, ahol Ő van: az Atya jobb-jánál a Mennyben, ahol az én drága Megváltóm van.

Éppen ezért nagyon fontos, hogyan szemléljük a mi földi életünket. Ez rendkívül fontos! Mi keresztyének nagyon könnyen beleesünk abba a hibába, hogy a hitünk középpontjában nem az Úr Jézus Krisztussal való élő lelki kapcsolatunk van, nem az a legfontosabb, hogy tanuljunk tőle, megismerjük Őt, hogy erősödjünk és haladjunk a megszentelődés felé, és egyre inkább krisztusi emberekké váljunk, hanem sokszor beleragadunk különböző földhözragadt gondolkodásokba: hogy milyen a családi állapotom, mennyi pénzem van, hogy sikeres vagyok-e stb. De ezek közül mi az, ami érinti az örökkévalóságot? Egyik sem.

Istent egyedül az érdekli, hogy hozzá tartozol-e, hogy övé-e a szíved, hogy Őt követed-e.

Képzeld magunk elé egy mérleget: az egyik serpenyőben ott van a földi élet. (Fontos tisztáznunk: ez nem azt jelenti, hogy a földi élet nem jó, nem szerethetjük, nincsenek benne örömök, hogy nem fontosak a vállalásaink, a kötelességeink, a feladataink, a hobbi-jaink, a kedvteléseink. De mi az, ami az én lelkem számára fontosabb? Hogyan szemlélem az életemet?) Az egyik serpenyőben itt van a földi élet, néhány évtized. Előbb-utóbb vége. A másik serpenyőben pedig ott van az örökkévalóság. Fel sem tudjuk fogni. Hogyha összehasonlítom ezt a néhány évtizedet az örökkévalósággal, amit fel sem tudok fogni, alaposan gondoljuk át, melyik fontosabb a mi számunkra! Hol leszek az örökkévalóságban? Mert onnan már nincs visszaút.

De ha hiszel Jézus Krisztusban, aki megváltott téged, és az életet választod, akkor élhetsz az örökkévalóságig. Nem a kárhozatban, nem a pokolban, hanem a Mennyek országában. Ha szívből hiszel benne, igazán, és az Ő kezébe teszed le az életedet. Válaszd az életet! Ámen.

Mikor visszajön az utolsó ítéletre Jel 20,11-15; 21,1-4.

„És láttam egy nagy fehér trónt és a rajta ült: színe előtt elfutott a föld és az ég, és nem maradt számukra hely. És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trón előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. Egy másik könyv is kinyitott, az élet könyve, és a halottak a könyvekben írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint. A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki a maga cselekedetei szerint. És a Halál és a Pokol belevetett a tűz tavába. Ez a második halál, a tűz tava. Ha valaki nem

volt beírva az élet könyvébe, az a tűz tavába vettetett. És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trón felől: Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak”.

(2025. november 27.)

Sokféle elmélet született a végidőkről a keresztyén egyház történelme folyamán. Voltak ébredési hullámok, amikor egészséges magyarázatok keletkeztek, de voltak túlzások, túlkapasok különböző szekták részéről. Nem szeretnék most ezeknek az elméleteknek a magyarázatába belemenni, viszont egyértelműen leszögezhetjük, amiben minden egészséges bibliai alapú keresztyén egyetért: az utolsó időkben, az idők végén az Úr Jézus Krisztus vissza fog jönni. Nemcsak a Jelenések könyve beszél erről, hanem maga az Úr Jézus is. Olvassuk az evangéliumokban és számtalan helyen megtaláljuk az apostoli levelekben.

De mi fog ekkor történni? Négy dolog van, amit egészen biztosan tudunk.

Az első, hogy feltámadnak a halottak. Tegnap arról beszéltünk, hogy a halálunk és a feltámadásunk között van egy köztes állapot, ahol az ember lelke valahol van. Ha hittünk Jézus Krisztusban, ha befogadtuk a szívünkbe, és Ő lakozást vett benne, akkor hihetünk abban, hogy ebben a köztes állapotban a lelkünk az Úr Jézus Krisztushoz kerül azonnal. Csakhogy az ember nemcsak lélek, hanem test is. Ezt fordítva szoktuk inkább magyarázni, de visszafelé is ugyanúgy igaz. Tudniillik a testünkre is van ígéret, hogy fel fog támadni, és amikor ez megtörténik, akkor a lelkünk a feltámadott testünkkel újra egyesül. Elég nehéz elképzelnünk, hogyan fog ez megtörténni, de gondoljunk bele: az az Isten, akinek egy szavába került megteremteni az univerzumot, ne tudná előhívni az apró atomjaira hullott tes-

tünket? Dehogyanisnem! Tehát fel fogunk támadni.

Aztán elmúlik ez a jelenlegi világ – ez a második.

De még mielőtt elmúlik, lesz egy utolsó ítélet – ez a harmadik.

Végül pedig: miután elmúlik a jelenlegi világ, Isten újjáteremti azt. Új ég és új föld lesz majd, amit azoknak készített el az Úr, akik benne vannak az élet könyvében. Ebben az újban már nem lesz semmi rossz, semmi gonoszság, semmi szenvedés, semmi betegség, hanem ott lesznek az Ő gyermekei. Ott leszünk vele a mennyei Jeruzsálemben, teljes boldogságban, az Ő jelenlétében. Nagyon fontos kifejezés, hogy teljes boldogságban. Amíg itt vagyunk, addig a boldogságunk nem teljes, csak részleges.

Visszajön tehát az Úr Jézus az utolsó ítéletre, de nem olyan alázatosan, nem olyan megüresedett formában, mint ahogy kisdedként megszületett, és eljött erre a földre Betlehemben. Ez a visszajövetel sokkal inkább az Úr Jézus Krisztus dicsőségéről fog szólni, mert győzelmes Úrként fog visszajönni. Minden szem meglátja majd, és mindenki meg fog előtte hajolni. A kérdés az, hogy

ezt hogyan teszi majd az ember? Félelemből, vagy őszintén, szívből, örömmel az Ő Megváltója előtt.

Akkor az Úr Jézus ítéletet tart, és véget vet ennek a világnak. A Biblia nagyon keményen és félelmetesen beszél erről a visszajövetelről. Különösen, ami az ítélet részét érti. Ézsaiás könyvében egy-egy prófétai kijelentésben érinti az Ige ezt a jövőbeli mozzanatot. Amit eléink fest, az egy félelmetes monumentális kép, ahogyan Isten véget vet a világnak és eljön az ítéletre. Jogosan fölmerülhet a kérdés, hogy az az Isten, aki maga a szeretet, az az Úr Jézus Krisztus, aki azért jött el erre a világra, hogy megmentse minket a kárhozattól és a gonosztól, aki egészen odaadta magát miértünk, és a vágóhídra ment szelíd, tökéletes Bárányként, hogy lehet, hogy ilyen kőkemény ítéletet hajt végre a világ fölött? A válasz pontosan az, amiért sokszor mi emberek is panaszkodunk az életünkben. A gonoszság, a szenvedés, az elharapózó bűn miatt van ez. Isten alapvetően szépnek és jónak teremtette ezt a világot, de az emberiség a bűnével elrontotta. A bűn következménye a pusztulás, az elmúlás, és az Úr Jézus Krisztus, aki maga a tisztaság, maga a szentség, maga a szeretet, véget akar ennek vetni. Azt akarja, hogy ez az egész megújuljon. Egy bűn nélküli világot, egy tökéletes újat akar elhozni számunkra, és ennek örökösei lehetünk, ha az övéi vagyunk.

Az, hogy a bűn miatt elterjedt a gonoszság és a romlás a földön, sok dolgot megmagyaráz. Sokan azt kérdezik, miért van szenvedés a világban? Miért

vannak háborúk, miért van gonoszság, miért van igazságtalanság a világban? A legtöbb ember, amikor erről gondolkodik, az Istent kezdi el okolni. De kik csinálják ezeket? Isten teszi ezt, vagy pedig az emberiség? Ha kicsit mélyebbre ásunk ebben kérdésben, beláthatjuk, hogy ez mind az ember bűne és az Isten ellen fellázadó gonosz miatt van, ki hatalmában tartja ezt a világot.

Persze fölvetődik a kérdés: Jó, jó, de Isten miért hagyja ezt? Miért nincs most azonnal tökéletes béke, tökéletes harmónia és szeretet a világban? Ha van Isten, aki szeret minket, és jól akar, akkor miért nem cselekszik most? De azok, akik felteszik ezt a kérdést, és számon kérik Istent ezért, azok valami olyasmit akarnak ebben a világban, ami csak akkor fog eljönni, amikor eljön az új ég és új föld. Vagyis a bűn által megromlott világban, az eredendően bűnös, a gonosz által megromlott emberiség világában akarják itt és most a mennyei valóságot. De ez odaát lesz majd, az új égben és az új földön. Nagyon fontos tudatosítani magunkban, hogy ezt a világot az emberiség nem tudja semmilyen társadalmi, erkölcsi, gazdasági, politikai teljesítmény által helyreállítani. Nem tudjuk a Mennyet, a tökéletes világot létrehozni ebben a megromlott világban. Bárki, aki ilyesmit akart létrehozni a történelem során – a XX. század erről szólt –, annak

beletört a bicskája. Sőt még rosszabb lett, mint azelőtt volt.

Valahogy ugyanez zajlik le a mi életünkben is. Az emberek saját maguknak egy tökéletes életet szeretnének, amivel nyilvánvalóan nincs is baj. Azt szeretnék, hogy jó dolgok történjenek az életükben. De a mi életünk nem lehet tökéletes, mert ez a földi élet sem az. Az emberek nagyon sokszor az Istent okolják, ha nem úgy alakult az életük, ahogy szeretnék, miközben pont az emberek rontják el az életüket a bűneikkel, a rossz döntéseikkel, a félrecsúszásukkal, mellékvágányaikkal. Végül eljuthat az ember arra a pontra, hogy úgy érzi, most már vége, ebből nem lesz kimenekülés. Olyan mélyen vagyok, hogy ez már a vég. Annyi mindent elkövettem, elhibáztam az életemben, annyi mindennel tettem tönkre a saját magam és a mások életét, hogy tudna engem Isten szeretni? Hogy tudna engem elfogadni?

De Isten el akar fogadni! Mert a kegyelem hirdettetik! Ha elrontottam is mindent, van bűnbocsánat, van újrakezdés Jézus Krisztus vére által. Ézsaiás próféciájában (24,19), amikor az Úr eljön ítélni a földet, azt olvashatjuk: „*Recseg, ropog a föld, darabokra törik a föld, inogva reng a föld!*” Tudjátok-e, testvérek, hogy mikor rendült még meg a föld a Szentírásban? Amikor az Úr Jézus Krisztus meghalt a kereszten. A Máté 27,51-ben olvassuk: „*a föld meg-*

rendült, és a sziklák meghasadtak”. Mert azt a szörnyű ítéletet, amit majd az Úr Jézus végrehajt a gonoszság, a démoni hatalmak és a bűn felett, azt az Úr Jézus Krisztus elszenvedte ott a kereszten, hogy akik hisznek benne, azoknak ne járjon egy ilyen ítélet, hanem ott lehetnek az új égben és új földön, ahol már nem lesz szenvedés. Az 1Péter 2,24-ben olvassuk: „*Bűneinket maga vitte fel testében a fára*”. Az életednek minden rossz döntésére, minden vétkére, amivel elrontottad korábban az életedet, van bűnbocsánat, ha hiszel abban a Jézus Krisztusban, aki felvitte a te vétkeidet és bűneidet a keresztfára. Ráadásul az Úr egy olyan világot készített el a számodra, ahol nem lesz szenvedés, ahol nem lesz betegség, nem lesz semmi rossz, hanem örök békeség, boldogság az Isten jelenlétében.

Lásd meg azt, hogy a jelenlegi világ soha nem lesz tökéletes! Az életed sem lesz mindig tökéletes, mert ez a világ megromlott, ahogyan mi is bűnös természettel rendelkezünk. De lásd meg azt is (és itt van az evangélium), hogy ezekből van kimenekülés Jézus Krisztus keresztyén által! Mert lesz valóban egy tökéletes világ, egy tökéletes élet, de azt az Úr Jézus Krisztus fogja elhozni, nem pedig te. Nem ezen a földön, hanem az Ő uralmával fogja elhozni, amire ígéretet tett. Valóban el fogja hozni, amikor visszajön. Ámen. ■

SZIKSZAI BÉNI

BÖJT

A böjtről általában nagyon téves felfogások terjedtek el. Van egy szentségtelen felfogás, mely szerint a keresztyén ember akkor böjtöl, ha megrontotta a gyomrát. A másik felfogás szerint a böjt az imádsággal párosulva mintegy kényszerítő erő lehet Istenre nézve. Azért, mert én böjtölök, Isten valamit tenni fog, amire én vágyom. A harmadik felfogás az, amely csak bizonyos ételektől való tartózkodást jelent. Mondanom sem kell, hogy kedvesnek látszhatnak a maga választotta istentiszteletben, de csak a test hizlalására való.

Az egyik felfogás szerint tehát nem kell, a másik szerint kell böjtölni. Az Úr Jézus határozottan beszél a böjtről, sőt maga is böjtölt. Így szól: *„Ez a faj csak könyörgéssel és böjtöléssel űzhető ki.”* (Mk 9,29) *„Mikor böjtöltök, ne legyen komor a nézéstek.”* (Mt 6,16) Amikor azonban a farizeusok felelősségre vonják, azt mondja, hogy az ő tanítványai nem böjtölnek: *„Böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény?”* (Mk 2,19) Ő pedig velünk marad a világ végezetéig. Eszerint tehát nincsen szükség a böjtre. De ellentmondhat Jézus önmagának? Semmi esetre sem.

Akik a böjtöt tévesen értelmezik, mindig ott fognak mellé, hogy a keresztyén, ige szerinti böjt alatt naptárszerűen előre elhatározott koplalást értenek. Azt leszögeztük már előbb, hogy Isten elhatározásai változhatatlanok, azon sem böjttel, sem más egyébbel változtatni nem lehet. Semmi egyéb tehát az, mint az énnék a hizlalása, amikor én elhatározom, hogy ma, vagy a jövő hét valamelyik napján, vagy 15-én és 30-án, vagy minden pénteken és így tovább... nem eszem, hogy Istent valamely dologban más elhatározásra bírjam. A böjtnek a hívó ember életében az imádság, az Istennel való együttlét előre el nem határozott következménye.

nyének, hogy úgy mondjam, természetnek kell lenni.

Igen, de Jézus is böjtölt. Igaz, de az nincs megírva, hogy tudatosan koplalt. Nem tudom, nem volna-e káromlás azt mondani, hogy Jézus a pusztában negyven napon át küszködött az éhséggel, a testi táplálék kívánásával, hogy gyakorolja magát a teste fölötti uralkodásban. Vannak, akik szeretik ezt így beállítani, de ez Jézust nem Isten Fiává magasztalja, hanem fakírrá alacsonyítja. Igenis azt olvassuk, hogy *„végre”* – a negyven nap elteltével – *„megéhezék”* (Mt 4,2), és sehol sincs megírva, hogy utána még egy órát is böjtölt volna, illetve nem vett volna magához táplálékot azonnal, amint alkalom adódott rá. A negyven nap megszentelt csendjében annyira elmerült a lelkiekben, hogy az evés-ivás ösztöne teljesen kikapcsolódott életéből. A keresztyén böjtnek egyedüli alapja ez lehet. Magam is tapasztaltam olyan együttlétet Istennel, amikor szinte szentségtörésnek látszott a tányércsörgés. Sokkal szentebb dolog, ha az Istennel való egyedüllet idején a Szentlélek lesz úrrá a test fölött annyira, hogy megszűnik élni, mint ha kétes kimenetelű harcot kezdek a testtel, hogy böjtöljek. Ilyen böjtöt pedig előre elhatározott szándékkal tartani aligha lehetséges, mert a szél fú, ahová akar. Aminthogy a hajnalnak nem parancsolhatok, hogy jöjjön elő (Jób 38,12), úgy a Léleknek sem. Jön akkor, amikor itt az ideje, amikor Isten jónak látja azt.

Jézusnak az a kijelentése, hogy *„mikor böjtöltök, ne legyen komor a nézéstek”*, határozottan ezt igazolja. Ragyogó arccal böjtölni az tud, akit Isten Lelke az előbb említett módon készített fel

erre. A másik kijelentés, mely szerinti bizonyos démonok csak könyörgéssel és böjtöléssel űzhetők ki, könnyen érthető. Nem fogadom el azt az állítást, mely szerint a böjtölés szó az eredeti szövegben nincsen benne, aminthogy semmi ilyen állítást sem, ami az Ige hitelét rontaná. Előtte minden ilyen káromlás Isten hitelét is rontaná, annak pedig, aki ilyet cselekszik, jobb, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe ugrik. Az említett bibliai szövegben azonban a böjtölés szót megelőzi a könyörgés szó. Ez ismét a fentebb hangsúlyozott állítást bizonyítja. Helyes böjtölés csak helyes könyörgésnek lehet az eredménye.

Még egy igére kell itt rámutatnom, ami aztán a Jézus szerinti böjtnek a tulajdonképpeni lelki értelmét megadja: *„Böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? De jönnek majd napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, akkor majd böjtölni fognak azokon a napokon.”* Hozzáteszi azonban, hogy senki sem tölt új bort ó tömlőbe. Nyilvánvaló tehát, hogy Jézus itt nem a régi fajta böjtről beszél.

Aki Krisztussal jár, igazat fog nekem adni a következőkben. Minden keresztyén ember életében eljön az idő, amikor elvételük tőle a vőlegény, amikor megbotránkozik Krisztusban. Aki ezt tagadná, az nagyobbá tenné magát Keresztelő Jánosnál, akiről azt mondja Jézus, hogy az asszonyoktól szülöttek között nincsen nála nagyobb (Mt 11,11). Ő volt, aki először látta meg Jézusra leszállni a Lelket, ő tett bizonyosságot róla először így: *„Ímé az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”* (Jn 1,28), mégis eljött életében az idő, amikor így szólt:

„Te vagy-é, aki eljövendő, vagy mást várjunk?” (Mt 11,3)

Ő, minden keresztyén megtapasztalja azt, hogy a vőlegény megtalálásának első szerelme után egyszer csak jön az idő, amikor magára hagyottan sóvárog a vőlegény után. Feltör lelkéből a sóvárgás: „*Mondd meg nekem te, akit az én lelkem szeret, hol legeltetsz, hol delectsz délben?*” (Én 1,7) Az igében felüdülést hiába keres a szomjazó szív, lelkének békét és nyugalmat hasztalan kíván, nem talál. Milyen sötétség tud ilyenkor ráborulni, milyen éjszaka! Hogy eltakarják a fellegek a napot, milyen értelmetlennek látszanak a sötét fellegek! Elvétellett a vőlegény.

Gondoljunk itt egyszer a bethániai Máriára és Mártára. Lázár beteg. Üzenetek Jézusnak. „*Szereti vala pedig Jézus Mártát és annak nőtestvérét és Lázárt; mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, ahol vala.*” (Jn 11,5-6) Milyen reménytelenül csüggesztő volt a nővérek helyzete! A szomszédok jártak hozzájuk: üzenetek Jézusnak? Igen – hangzott a válasz. És nem jön? Eddig még nem. Hát lehet fontosabb dolga, mint ide sietni? Persze, csak a kenyereteket tudta megenni, a szállásokat igénybe venni, most bezzeg nem siet – hangzott a szemrehányás. Mária és Márta is sokat töprengtek: Miért nem jön? Ha itt volna, nem halna meg Lázár. Ha itt lett volna, nem halt volna meg Lázár. Jézus pedig, mivel szerette őket, két napig maradt azon a helyen, ahol volt. Nem különös?!

Nem láttam még, hogy jobban elvétellett volna valakitől Jézus, mint tőlük. Hasonló helyzetbe azonban mi is jutunk. Hiába várjuk, hogy imádságaink meghallgattatnak, hiába keressük az ígét, olyan, mint a bepecsételt titok. Heteken, hónapokon át bajban vagyunk, hiába hívjuk segítségül az Urat. Jön az ellenség: „No, hát hiába imádkozol? Hol van Istened, akiben bízol?” Egyszer csak még a szívünk is elhagy minket, és a nagy vizek a lelkünkig hatolnak (Zsolt 124,4). Elhagyott a vőlegény. Pedig szeret, pedig Isten ígéretei nyilván vannak. Meg van írva, hogy hívj segítségül a nyomorúság idején, és én

megszabadítlak téged (Zsolt 50,15). Meg van írva: „...aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8,32) Odatesszük ujjunkat az ige mellé, sírunk, a mellünket verjük, és az ég mégis zárva marad. Jézus nem jön, imádságunkra nem kapunk választ. Az ellenség pedig kacag: „No, imádkozzál csak! Hát van Isten? Hát törődik veled az Isten? Látod, hogy megcsalt, látod, hogy elhagyott!”

Kell ezeknél az időknél kínzóbb böjt a lélek számára? Bizony, számtalanszor testünket is áthatja a nyomorúság. Vannak idők, amikor az étel sem esik ilyenkor jól.

Ott, a Mária és Márta történetében azonban van valami, amire még nem kaptunk választ. Mivel szerette őket Jézus, azért nem sietett segítségükre, illetve azért hagyta el őket. Ezt maga Jézus is aláhúzza, amikor így szól: „Lázár meghalt, és én örülök néki, hogy nem voltam ott, tiérettetek (Jn 11,14-15). Nem csodálatos? A vőlegény elvételésében Isten mindig nagy áldásokat rakott le a hívó ember számára. Az Úrnak minden útja kegyelem és nagy hűség azokhoz, akik bíznak benne (Zsolt 25,10). Mária, Márta, Lázár és a tanítványok soha nem tapasztalták volna meg e nélkül az elvételés nélkül, milyen hatalom adatott Jézusnak. Az ilyen lelki böjtök, amellet, hogy áldások forrásai, a menyasszony bizalmát is nagy próbára teszik.

A Sátán ezzel kísért: „*Megcsalt Istened. Rászedtél és rászedtettem.*” (Jer 20,7) Hűtlen lett hozzád. Igen ravasz tőre ez az ördögnek. El is buknánk benne, ha ott közel nem volna hozzánk Jézus. Elképzelem, milyen aggódó szeretettel nézte azon a bizonyos hajnalon a tanítványokat, amikor Péter, a köszikla így szól: „*Elmegyek halászni.*” Jaj, de keserves éjszaka volt, csak az tudja ezt megmondani, aki már átélte, mit jelent a hívó lélek számára Jézus nélkül lenni. Küszködtek, vergődtek, eredmény semmi. Jézus pedig ott állott a parton, nézte őket (Jn 21,1-4). Téged is néz, mikor vergődsz, mikor újra rád borul bűneidnek éjszakája, és nem fénylik a

szabadító kereszt. Lát téged, amikor az éjszaka negyedik szakában küzdesz a hullámokkal, a szél pedig szembe fúj. Sőt, imádkozik érted a hegy magányában. Mit félsz és mit rettegsz? Dicselkedj a háborúságban is (Róm 5,3)! „*Búsulásom felbuzdultában elrejtém orcámat egy szempillantásig előled, de örök irgalmassággal könyörölsz rajtad, így szól könyörülő Urad.*” (Ézs 54,8)

Ha még te hitetlenkednél is, Jézus hű marad, nem tagadhatja meg magát (2Tim 2,13).

(Szikszai Béni:

Mécsvilág című könyvéből) ■

SZIKSZAI BÉNI

Imádság

Legyek fog a nagykeréken
ha fölöttébb feszítenem kell
ne csikorogjak.
Legyek fénysugár a nagy fény-nyalámban,
Mely a magasból árad,
és folyton ragyogjak.
Hideg éjen langyos szellő,
mely körülengi a fázós arcot.
Levél a fán, mely hús árnyékot ad.
Kudarcot vallott számára
bízható reménysugár.
Könnytörő kendő
könnyes szemekre,
Vigasztaló lankadt szívekre
Legyen életem egy darab ég
a felszaggatott földön.
S ha valaki átnéz rajtam
Láthassa Istent.
Ez nekem elég.
(1977. 07. 09.)

Újévi ébredés

Istenem, csókolj fel engem,
mint harmatcseppet a napsugár.
Ma is építs be terved távlatába,
mint ágon akadt pihét a madár.
Reszkető harmatcsepp gyenge fűszálon,
fennakadt pihe elszáradt ágon az életem.
Teremtő kezéd áldással tehet
mégis: éltem még éltető lehet!
(1971)

ZÁDOR EDINA

A pomázi gyermekkarácsonyról

Karácsonyvárás meghitt hangulatához szinte nélkülözhetetlen az esti gyertyafényes mesemondás. A gyerekek ilyenkor már izgatottan számolják a napokat, lerajzolják, elképzelik a gyönyörű karácsonyfát, tervezgetik, vajon milyen meglepetés is lesz a fa alatt. A gyerekek az adventi várakozásban, képzeletben már ott állnak a feldíszített fenyőfa alatt és szinte hallják a csendes zörgést!

2025 advent első vasárnapján, ismét megtelt a gyülekezeti ház nagyterme az izgatott gyerekekkel. Vajon idén ki, milyen szerepet fog játszani a karácsonyi történetben?

A próbák alkalmával sok kedves, meghitt órát tölthetünk együtt a gyerekekkel. Az ünnepre készülődve izgatottan, és nagy lelkesedéssel tanulták a szöveget, énekeltek a karácsonyi dalokat.

Ebben az évben egy norvég mesét dolgoztunk fel, mely három fenyőfa történetén keresztül meséli el megváltásunk csodáját. Jézus megszületésének történetén túl, az

Ő hatalmasságát és irántunk tanúsított végtelen megváltó szeretetét tárja elénk.

Bízunk benne, hogy az alkalom után mindannyiunk szívében tovább él az üzenet: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16) ■

Gyermekkarácsony Csobánkán

DOLLMANN

Isten nagy fájdalma

„Isten álmétkodott.” Ez egészen különös gondolat! Ennek az állításnak a merészsége valóban alkalmas arra, hogy felébressze minden hívő figyelmét: férfiét, nőét vagy gyermekét. Álmétkodó Isten! S mennyire csodálkozánk, ha Isten álmétkodásának az okát ismernénk! Véleményünk szerint ez nyilvánvalóan egészen jelentéktelen dolog. De ha gondosan megvizsgáljuk ezt a kérdést, akkor fel fogjuk fedezni, hogy a legnagyobb fontosságú mindazok számára, akik Jézus Krisztusban hisznek. Semmi egyéb nem ilyen fontos, sőt nem ennyire életszükséglet lelki jólétünk szempontjából.

Isten „álmétkodott”, hogy nincsen közbenjáró (Ézsaiás 59:16.) És ez a régi időben történt, mielőtt az Úr Jézus Krisztus földre jött, *„aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal”* (János 1:14.) A Szentlélek kitöltése előtt, mielőtt az Úr Jézus ajka által megnyertük volna azokat a hatalmas ígéretek az imádságra vonatkozólag. Abban az időben, mikor az emberek szeme előtt még fontosabbak voltak a saját bűneikért bemutatott áldozatok, mint a másokért való imádkozás, mikor még nem sokat tudtak az imádságról.

Milyen nagy lehet még Isten „álmétkodása” napjainkban! Mert milyen kevesen vannak, akik igazán ismerik a kitartó imádkozást! Bizonyára mindegyikünk állítja, hogy hisz az imádkozásban, illetve az imádságban, de vajon hányan hisznek valóban az imádság erejében?

Miért szenvednek Isten gyermekei olyan sokszor leverettetést? – Mert olyan keveset imádkoznak!

Miért olyan csüggedtek és bátoratlannak sokszor Isten országának munkásai? – Mert olyan keveset imádkoznak!

Miért az a tapasztalata legtöbbször, hogy szolgálatuk által olyan kevesen jutnak el a sötétségből a világosságra? – Mert olyan keveset imádkoznak!

Miért nem égnek gyülekezeteink az Isten ügyéért? – Mert olyan kevés igazi imádkozó van köztük!

Az Úr Jézus ma éppen olyan hatalmas, mint régente. Ő ma is éppen úgy vágyik arra, hogy emberek mentessenek meg. De nem nyújthatja ki a karját, ha mi többet nem imádkozunk. Meg

lehetünk győződve arról, hogy balsikereink oka az Istennel való rejtett érintkezés elhanyagolása.

Ha Isten Ézsaiás napjaiban „álmétkodott”, akkor ne csodálkozzunk azon, hogy az Úr Jézus földön jártában „csodálkozott” azoknak a hitetlenségén, akik ezzel megakadályozták azt, hogy köztük valami nagy munkát végezzen (Márk 6:5-6.) De nem szabad elfelejtenünk, hogy azoknak a hitetlensége abból eredt, hogy nem láttak az Úron semmi szépséget, és ezért nem volt bennük vágy arra, hogy őhozzá kíváncskozzanak vagy benne higgyenek.

De még milyen nagy lehet az Ő csodálkozása most, ha azt látja, hogy azok közt, akik Őt igazán szeretik és imádják, olyan kevesen akadnak, akik *„felsekrennek és Istenbe fogóznak”* (Ézsaiás 64:6.) Egyáltalában van-e valami, amin jobban lehetne csodálkozni, mint Istennek olyan gyermekén, aki nem imádkozik? Az idők komolyak és nehezek. Valóban sok jel mutat arra, hogy ezek azok az „utolsó napok”, amelyekről Isten megígérte, hogy azokban kiönti az Ő Lelkét – imádságnak lelkét – minden testre (Jóel 2:29.) De az úgynevezett keresztyéneknek legnagyobb része alig tudja, hogy mit jelent az Isten országa ügyéért imádkozni, s nemcsak nincsenek imaórák, hanem egészen nyíltan el is ítélik az ilyenféle összejöveteleket. Ezekkel szemben milyen látványt nyújtanak azok a gyülekezetek, ahol minden héten tartanak imaórát?

Spurgeon örömmel mondhatta el, hogy minden hétfőn este imaórát veze-

tett, amelyen ritkán volt a résztvevők száma ezren, ezerkétszázan alul.

Testvéreim, mi már nem hiszünk többé az imádság erejében? Ha tartotok is hetenként imaórát, nem úgy van-e sajnos, hogy a gyülekezeti tagok legnagyobb része sohasem vesz benne részt? Sőt, még csak eszébe sem jut, hogy részt vegyen. Miért? Ki a hibás ebben? „Csak imaóra...” Milyen sokszor hallottuk ezt a megjegyzést! Vajon ti igazán szívesen elmentek-e az imaórákra? S ha elmentek, örömet szer-e néktek, vagy csak úgy tekintetek, mint valamely kötelességnek a teljesítését? Bocsássatok meg, hogy ilyen sok kérdést teszek fel, és hogy rámutatok arra, hogy milyen veszélyes gyöngeségnek látom én ezt a mi gyülekezeteinkben. Nem bírálgatni vagy ítélni akarok, ezt átengedem másoknak. Nekem az az égő vágyam, hogy Isten gyermekeit arra bírassam, hogy „ragadják meg Istent” úgy, mint még eddig soha. Bátorítani, segíteni, építeni szeretnék.

Sohasem vagyunk magasabb helyen, mint mikor térdre borulunk. Bírálgatni? Ki merészné megtenni, hogy másokat bírálgasson? Ha magunkba tekintünk, s látjuk a saját életünkben az imádság nagy hiányát, akkor a bírálgó szavak elhalnak ajkunkon. De úgy érezzük, itt az ideje, hogy az egyesekhez és a gyülekezetekhez eljusson egy ébresztő szó, az imádkozásra való felszólítás ébresztő szava.

Szabad-e nekünk egyáltalán foglalkoznunk az imádkozás kérdésével? Ugyebár oktalanság lenne ezt kérdezni. Vajon az imádkozás nem része és

kincse-e minden vallásnak? S mégis, bátorkodok arra kérni mindenkit, foglalkozzék igazán becsületesen és alaposan ezzel a kérdéssel. Hiszem-e én igazán, hogy az imádság hatalom? A világon a legnagyobb hatalom-e az imádság vagy nem? Csakugyan meg tudja mozgatni az imádság azt a kezét, amely a világot mozgatja? Reám tartoznak-e csakugyan Istennek az imádságra vonatkozó parancsai? Érvényesek-e még ma is? Mikor ezeket a kérdéseket olvassuk, akkor mindnyájan rámondjuk, de csak úgy félve: „Igen, igen, igen.” Nem merünk rájuk nemmel válaszolni. És mégis...

Feltűnt-e már neked valaha, hogy az Úr sohasem adott ki olyan parancsot, amely fölösleges lenne vagy nem kötelezne. S hiszed-e csakugyan, hogy az Úr sohasem mondott ki olyan ígéreteket, amelyeket nem tudott vagy nem akart volna teljesíteni? A három nagy parancsa, amelyet a Megváltó a cselekvésre vonatkozólag kiadott, így hangzik: „Imádkozzatok”, „Ezt cselekedjétek”, „Menjetek el!” (Máté 26:41, I.Kor. 11:25, Máté 28:19.) Engedelmeskedünk-e neki?

Hányszor ismétlik napjainkban az igazhirdetők ezt a parancsot: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”. Az ember szinte azt hihetné, hogy ez volt az Úrnak egyetlen parancsa. Milyen ritkán emlékeztetnek bennünket a másik

kettőre: „Imádkozzatok”, és „Menjetek el”. Pedig ha nem engedelmeskedünk az „Imádkozzatok” parancsnak, akkor alig van értelme, vagy egyáltalán nincs annak, hogy „Ezt cselekedjétek”, vagy „Menjetek el”. Nagyon könnyű bebizonyítani, hogy a lelki életnek és a keresztyén munkának minden eredménytelensége és leverettetése a hiányos vagy elégtelen imádkozásból származik. Ha nem jól imádkozunk, nem is tudunk jól élni vagy szolgálni. Első tekintetre úgy látszik, hogy ez nagy túlzás, de minél többet gondolkozunk rajta a Biblia világosságában, annál jobban áthat bennünket ennek az állításnak az igazsága.

Most, mikor azzal akarunk foglalkozni, hogy mit mond nekünk a Biblia erről a titokzatos és csodálatos tárgy-

ról, próbáljuk meg olvasni úgy Urunknak néhány ígéretét, mint hogyha eddig soha nem hallottuk volna őket. Vajon áldást hoz-e számunkra ez a vizsgálódás?

Körülbelül húsz évvel ezelőtt egy biológiai szeminárium hallgatója voltam. Egy reggel egy másik hallgató rontott be a szobámba, kezében a nyitott Bibliával. Mindamellet, hogy akkor már a lelkésszé avatásra készült, még csak mostanában lett Isten gyermekévé. Úgy jött fel az egyetemre, hogy akkor még egyáltalán nem érdeklődött az efféle dolgok iránt. Okos, ügyes, kedvelt fiú volt, s már az egyetem legelőkelőbb köreiből vívott ki helyet magának, mikor Krisztus elhívta. Elfogadta az Úr Jézust személyes

→

→ Megváltójának, s bátor követői közé állt. A Biblia aránylag új könyv volt számára, s ezért állandóan „felfedezéseket” tett. Aznap is, mikor a csöndeségemet megzavarta, izgatottan így kiáltott fel, mialatt arca örömtől és meglepetéstől ragyogott: Hiszed te ezt? Csakugyan igaz ez? Mit hiszek-e? – kérdeztem, csodálkozással nézve a nyitott Bibliára. „Nos, hát ezt”, s lelkesülten elkezdte olvasni a Máté 21:22-t: „*Ha van hitetek és nem kételkedtek, amit könyörgéseitekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.*” „Hiszed te ezt? Igaz ez?” „Igen” – feleltem, nagy izgatottságán csodálkozva –, „természetesen igaz, és magától értetődik, hogy hiszem.”

És közben mindenféle gondolat futott át a lelkemen. „Nos, ez csodálatos ígéret” – mondta társam. „Előttem egészen határtalannak látszik. Miért nem imádkozunk többet?” Kiment, és engem magamra hagyott gondolataimmal. Én még sohasem láttam így ezeket a verseket, s miután a Mester buzgó, fiatal követője mögött becsukódott az ajtó, olyan találkozásom volt Megváltómmal s úgy éreztem szeretetét és hatalmát, mint azelőtt soha. Kinyilatkoztatást nyertem az imádságos életről, s arról a határtalan hatalomról, amely csak két dologtól függ: a hittől és az imádságtól.

Összeborzongtam. S mikor térdre borultam és megaláztam magam az Úr előtt, ó, milyen gondolatok hullámoztak a lelkemben, milyen reménységek és lehetőségek árasztottak el! Isten egészen rendkívüli módon szólt hozzám. Az imádkozásra való felhívás volt ez, de szégyenemben mondom, nem lettem követője ennek a felhívásnak. Miért vallottam kudarcot? Igaz, hogy valamivel többet imádkoztam, mint azelőtt, de úgy látszott, hogy nem történt valami különösebb dolog. Miért? Talán azért, mert láttam, hogy a lelki életnek milyen magas fokát vár-

ja a Megváltó azoktól, akik eredményesen akarnak imádkozni. Az volt-e az oka, hogy életem nem érte el a tökéletes szeretetnek azt a mértékét, amelyet az I.Kor. 13 olyan felségesen rajzol elénk?

Mert bizonyára az imádság nem pusztán megvalósítása annak a jó szándéknak, hogy imádkozzunk. Dáviddal együtt így kell könyörögnünk: „*Tiszta szívet teremts bennem, ó Isten*”

(51. Zsolt), mielőtt helyesen tudnánk imádkozni. S a szeretet apostolának lélekkel teljes szavait ma éppen úgy követnünk kell, mint akkor: „*Szeret-eim, ha szívünk nem vádol bennünket, bizodalunk van az Istenhez, és akármit kérjünk, megnyerjük tőle*” (I.János 3:21-22.) Ez igaz és én hiszem. Bizonyára határtalan ígéret ez, és mégis milyen kevésbé vesszük, milyen keveset várunk Krisztustól! S az Úr „csodálkozik” hitetlenségünkön. Ha legalább az evangéliumokat el tudnánk egyszer úgy olvasni, mintha először olvasnánk egy ismeretlen könyvet, milyen hatást tehetnének ezek ránk? Nem csodálkoznánk és nem álmélkodnánk-e?

A nagy felszólítást én most továbbadom nektek. Megszívlelitek-e? Fogtok-e általa növekedni, vagy süket fülekre talál, és tovább is szegények és hiányosak maradtok az imádkozásban?

Testvéreim, ébredjünk fel! Az ördög elvakítja a szemünket, mindent megpróbál, hogy megakadályozzon bennünket abban, hogy az imádság kérdésével foglalkozzunk. Ezeknek a gondolatoknak, soroknak az írására engemet több oldalról felkértek, de azóta hónapok teltek el. Minden kísérletem az írásra vonatkozólag meghíúsult. S még most is valami különös ellenállást érzek magamban, mintha egy kéz titkos hatalma visszatartana.

Világossá lett-e már valaha előttünk, hogy az ördög semmitől nem fél úgy, mint az imádságtól? Az a célja, hogy megakadályozzon az imádkozásban. Nagyon örül, ha nyakig vagyunk a munkában, feltevé, hogy nem imádkozunk. Az sem zavarja, ha komoly és buzgó biblia-tanulmányozók vagyunk, előrebocsátva, hogy keveset imádkozunk. Nagyon találóan mondotta valaki: „A Sátán nevet a fáradozásainkon, gúnyolódik bölcsességünk felett, de reszket, ha imádkozunk.” Ez nem ismeretlen előttünk,

de azért imádkozunk-e igazán? Ha nem, akkor a kudarc a sarkunkban van, még ha látszólag eredmény jelei mutatkoznak is.

Sohase felejtjük el, hogy az imádkozás a legnagyobb munka, amit Istenért és emberekért végezhetünk, mert imádságunkkal sokkal többet tehetünk, mint a munkával. Az imádság mindenható, mindent véghezvihet, amit Isten cselekedhetik. Mikor imádkozunk, akkor Isten munkálkodik. A szolgálatban látható minden eredmény az imádság következménye. Az Isten országa munkásainak imádságaié, illetve azokéi, akik szent kezeket emelnek fel érettünk.

Mindnyájan imádkozhatunk, de talán sokunknak úgy kell kiáltanunk, mint a tanítványoknak: „*Urunk, taníts bennünket imádkozni!*”

(Dollmann: *Imádkozás a hívők életében* című könyvéből) ■

Meghallgatott imádság

Dr. Mark híres onkológus volt. Egy nap egy fontos konferenciára repült egy másik városba, ahol orvosi díj kitüntetést kellett volna kapnia. Egy órával a felszállás után azonban vészleszállásra került sor a legközelebbi repülőtérre.

Az orvos bérelt egy autót, és elindult a konferenciára. Azonban röviddel indulás után az időjárás megromlott, és erős vihar kezdődött. A szakadó eső miatt az internet eltűnt a böngészőről, az ellenkező irányba fordult és eltévedt. Két óra vezetés után rájött, hogy nem tudja hol van. A telefonja lemerült, éhes volt és rettenetesen fáradt, ezért úgy döntött, szállást keres magának.

Végül a nagy pusztaságban egy kis házra bukkant. Kiszállt a kocsiból, és bekopogott az ajtón. Egy nő nyitott ajtót. Az orvos elmagyarázta a történeteket, és kérte, hogy használhassa a telefont. A nő azonban azt válaszolta, hogy nincs telefonja, de bejöhet, és megvárhatja amíg javul az idő.

Az éhes, ázott és fáradt orvos belépett a házba. Az asszony forró teát

adott neki, és azt mondta, hogy most imádkozni fog. Dr. Mark mosolyogva azt mondta, ő csak a szorongalomban hisz.

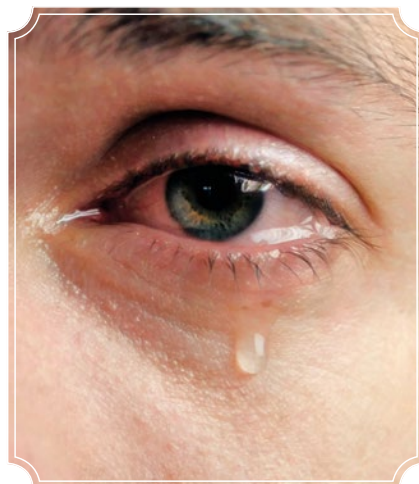
Miközben az asztalnál ült és teát ivott, a gyertyafényben, a félhomályban nézte a nőt, amint egy kiságy mellett imádkozott. Az orvos megértette, hogy a nőnek segítségre van szüksége, ezért amikor befejezte az imát, megkérdezte tőle:

- Mit kért Istentől? Gondolja, hogy Isten valaha is meghallgatja az imáját?

A nő szomorúan elmosolyodott, és így szólt:

- A kiságyban lévő kisgyerek a fiam. Ritka típusú rákban szenved. Gyógyítható, de csak egy orvos van - akinek Dr. Mark a neve -, aki meg tudja gyógyítani, de nincs pénzem rá, és Dr. Mark egy másik városban él. Minden nap azért imádkozom, hogy a kisfiam meggyógyuljon. Isten még nem válaszolt az imáimra, de tudom, hogy meg fogja tenni... és semmi sem fog megingatni a hitemben.

Dr. Mark szóhoz sem jutott a döbbenettől, és sírva fakadt. ■

REMÉNYIK SÁNSOR

Imádság

Uram, rövid pár évre add csak
A szavak csengő színezüstjét,
Vert aranyát a gondolatnak,
Képek suhanó selymét nékem,
Hogy csendbe rejtsem, álomba zenéljem
Mind, mi nekem fáj s szívemen át másnak.
Tudjam: mögöttem százak, ezrek állnak,
Némák, akiknek én vagyok a nyelve,
Tüzes nyelv. Kar, értük fegyverre kelve,
Árvák, akik nevében én beszélek
S ha elnyelik szóm puszták, sötétségek,
Tudjam: egy világ kínja kihallgatlan.

Hadd dolgozzam selyemmel, vert arannyal
S ki magam itt bolyongok tépve, árván:
Hadd legyen minden sorom súlyos márvány,
Márványba rótt sok-sok mély jelbetű.

A száz sziklába befalazott kincset
Hadd hordjam össze egy roppant halomba,
A szerteszálló sok-sok kősa jajszót
Ezer hangon bűgő egy fájdalomba,
Szakadjon le az idegenség fátyla:
Aki engem lát, bennem magát lássa,
S kik rongy létem ma méltó gúnnyal nézik,
Az égből orzott láng, én Istenem.
Égessen be a szívök közepéig!

Pár évet adj csak. Akkor én, Uram,
Kezedbe adom vissza minden vágyam,
Mert mind betelt. És nem éltem hiában.

ANDRÁSI JÁNOSNÉ MARIKA

A Psalmus kórus és története

Hogyan lettem kórustag?

A kórus megalakulása Pap László akkori lelkész felkérésére történt. Ő kérte fel Ásztai Csabáné Katalint, a Zeneiskola igazgatóját, hogy szervezze meg a gyülekezet kórusát. A válasz az volt, hogy ennek csak akkor van értelme, ha elég jelentkező lesz. Így Pap László összeírta a következő bibliai órán résztvevők névsorát, mint „önként” jelentkezőket, és átadta Katalinnak.

Én is hallottam, hogy megalakult a kórus, és elhatároztam, hogy jelentkezni fogok. Féltem viszont, hogy mivel a kórus fiatalokból áll, a korom miatt én nagyon kilógok a sorból (56 éves voltam). Ezért azt terveztem, hogy meghallgatom az első szolgálatot, és ha látom, hogy kortársak is vannak, akkor jelentkezem. Nos, voltak. A szomszéd Siposné Mártával is beszéltem erről, mondta, hogy az ő fia is kórustag, szívesen elkísér a próbára. Tehát elkezdtem felkészülni a meghallgatásra. Ének-zene-karvezető szakos lányommal próbáltunk itthon, leült a zongorához, skáláztunk, beénekeltünk, majd elövelt olyan dalokat, zenedarabokat, amiket kérdezhetnek a meghallgatáson.

Eljött a hétfő. Márta elkísért a régi KIE-házba, ott zajlottak a próbák. Ásztai Katika akkor éppen hiányzott valamilyen elfoglaltsága miatt, és Blaskóné Tímár Eszter tartotta a próbát, ő volt a helyettes karvezető. Márta bemutatót neki, és Eszter megkérdezte, hogy melyik szólamban akarok énekelni. Mondtam, most már az alt szólám áll közelebb a hangszínemhez. Mire ő: akkor ülj oda az altosokhoz. Hamar Enikő helyet adott maga mellett, és helyet foglaltam. Még hosszú lócákon ülve folytak a próbák, hát nem volt kényelmes két órát üldögelni a próbák alatt, de az éneklés, Isten dicsérete kárpótolta minket. Magamban azt gondoltam, hogy a következő órán fog sor kerülni a meghallgatásra, amikor Ásztai Kati is itt lesz. Így izgulhattam még egy hétig. De akkor se került rá sor, viszont jól

éreztem magam a kórusban, lassanként megismertem a kórustagokat, a repertoárt. Ők is szeretettel fogadtak. Mi legyen a kórus neve? – vetődött fel a kérdés. Végül Pap Lászlóné Erzsike tiszteletes asszony ötlete győzött, így lett Psalmus kórus a nevünk.

Sok szép éneket, kórusfeldolgozásokat tanultunk. Igaz, nagyrészt zeneileg képzetlen tagok alkotják a kórust, így mindent az alapoktól kezdett velünk kedves Katikánk – aki azóta sajnos átköltözött az „égi” kórusba. Elmagyarázta hogyan kell énekelni: egyenes háttal, tüdőlégzés, szép halkan, csak ott kell erősíteni, ahol a szerző jelzi. Fekete fejre egyet ütünk, üres fejre kettőt stb. Azóta bizony 28 év telt el, a kórus több mint 250 kórusművet tanult meg, több-kevesebb sikerrel.

Eleinte Pomázon, Budakalászon és Csobánkán, az istentiszteleteken énekeltek. Később részt vettünk az évi egyházmegyei kórustalálkozókon is. Itt ismerkedtünk meg a marosszentgyörgyi Reménység Kórusral, akik Székelyföldről jöttek. Bíróné Kati ötlete volt, hogy fogadjuk őket testvérkórusunkká.

Gyors ismerkedés, megbeszélés, és megtörtént a kapcsolatfelvétel. Így a következő évben meghívtak bennünket Marosvásárhelyre egy kórustalálkozóra, amelynek örömmel tettünk eleget. Lélekemelő volt meghallgatni, hogy milyen szépen megtartották nyelvünket, hitünket. Megállapodtunk, hogy egyik évben ők jönnek, másik évben mi megyünk, és családok fogadják a kórustagokat. Nagyon szép barátság alakult ki ezáltal székely testvéreinkkel. Többször megismétlődött ez a találkozás, sajnos a Covid-járvány véget vetett ennek.

Később eljutottunk a határon túl más országokba is. Voltunk Németországban, Oberhausenben, ahol megnéztük a Pomáz teret; szeretettel fogadott bennünket a polgármester úr. Ez Pomáz testvérvárosa, sokakat telepítettek ki Pomázról ebbe a városba a háború után, de él a kapcsolat azóta is. Hollandiában meglátogattuk a múzeumot is, ahol Munch híres képe, a Sikoly is látható volt. Olaszországban finom süteményes vacsorával láttak vendégül bennünket. Egy magaslati kilátóba is elvittek, csodaszép kilátás nyílt a környékre. De amikor a rácsos kilátón lenéztem a mélybe, nagyon rosszul érintett, lehet, itt jöttem rá, hogy tériszonyom van.

Még Norvégiába is eljutottunk. Útközben pihenőt tartva német földön, egy téren énekeltek egy-két művet. Pillanatok alatt körbevettek bennünket, és nagyon megtapsoltak. Azóta tudom, hogy manapság ezt úgy hívják, hogy „flashmob”. A norvégok is sze-

retettel láttak vendégül, egyik este az én vendéglátóm férfi tagja egy hosszú előadást tartott angolul. Ugye tudjátok mennyit értettünk belőle... Otthon a felesége kérdezte tőlem, hogy én értettem-e (közepes szinten beszéltem angolul), aztán nevetve mondta, hogy tudja, a férje „norvégosan” beszél. Nos, ezután kellett kiállnunk énekelni, csapnivalóan sikerült. Aztán másnap kipihenve, egy közösségi teremben már hoztuk a formánkat. A helyi újság is megemlékezett rólunk, és tetszésüket fejezték ki. Elvittek a fjordokon hajós kirándulásra, ahol a híres „Hét nővér” vízesést is megnéztük. Hét sugárban zuhan alá a víz, nagyon szép volt. Kati kitalálta, hogy énekeljünk ezért a szép látványért, így nem sokat sikerült látni. A kapitány ezt észrevette, és két fordulatot tett velünk, hogy láthassuk ezt a csodát. Este elmeséltük a háziaknak, és csodálkoztak. Mondták, hogy ilyet még soha nem csinált a hajóskapitány. Természetesen egy norvég dalocskát is megtanultunk, és azt is elénekeltük norvégul, biztosan azt honorálta.

Azóta az alapító tagok közül néhányan elköltöztek Teremtőjükhöz. Jöttek új tagok is, és szeretettel várjuk a fiatalokat, mert bizony mi régiek lassan átköltözünk az „égi” mezőkre. Azóta gyülekezetünk lelkésze, Nyilas Zoltán esperes úr szervezésében elkészült az új gyülekezeti ház, így ott folynak a próbák, jobb körülmények között. Rendszeresen énekelünk az istentiszteleteken, idősök otthonában, és továbbra is részt veszünk a kórustalálkozókon is.

Örömkre azóta még több kórus alakult, így két részletben tartjuk a találkozókat, hogy ne legyen annyira kimerítő végigülni, végighallgatni. Köszönet a szervezőknek.

Kórusvezetőink voltak eddig: Ásztai Csabáné Katika, Blaskóné Tímár Eszter, Bíró Krisztina és kántorunk, Kiss Árpádné Piri.

Reméljük még sokáig fog élni a kórus, lesznek, akik folytatják, amit mi elkezdtünk, mert ebben a rohanó világban nagy szükség van az elcsendesedésre, imáink meghallgatására, és Istenhez könyörgő szép énekekkel köszönni meg az Ő nagy szeretetét, jóságát, szent Fia, Jézus Krisztus által. Ámen. ■

A Kiránduló kör kirándulásai

Túrakörünk december 30-án a Holdvilág-árokban kirándult

Január 24-én Kiránduló körünk a budakalászi Omszki tóhoz látogatott el

HAMAR JÁNOSNÉ

Ne elégedjünk meg a szeretet látszatával!

**Miklya Luzsányi Mónika:
A legkiválóbb út című könyvéről**

A legkiválóbb útra, a szeretet útjára hív minket a szerző, miközben Pál apostol jól ismert Szeretethimnuszát értelmezi. Indulunk is vele szíviesen, hiszen közvetlen stílusa, elgondolkodtató, vagy éppen megmosolyogtató élettörténetei magával ragadnak minket. Csakhogy ez az út nem is olyan egyszerű. Mert szeretnénk mi türelmesek és jószágosak lenni, mindent megbocsátani és együtt örülni az igazsággal, de amikor körülöttünk épp az ellenkezőjét tapasztaljuk, akkor nem könnyű a szeretet útján haladni. A korszakok ugyan változnak, ahogy az ember is, ám a Szeretethimnusz olyan alapproblémákra mutat rá, amik a 21. században ugyanúgy megjelennek, mint Pál apostol idejében.

„Az érdek nélküli elkötelezett szeretet elsősorban a szülő-gyermek kapcsolatában jelenik meg, hiszen a szülő minden érdek nélkül szereti és gondozza a gyermekét.”

„A szeretetmintát mi magunk tanítjuk meg gyermekeinknek. Nem szavainkkal, hanem a tetteinkkel, a gesztusainkkal, a viselkedésünkkel. Ez az a szeretet, ami a családon belül is öröklődhet, vagy átadható más szeretetkapcsolatban is.”

„Semmit sem ér bármiféle adakozás, akár az egész vagyont átadása sem, ha szeretet nélkül történik.”

„A szeretettel átitatott, teljes önfeladást kívánó áldozatot minden szülő ismeri. Már a fogantatás pillanatában

átadja az anya a testét és lelkét is a megszületendő gyermeknek. A gyermek világrajövele után a szülők áldozata, és igen, mondjuk ki, önfeladása kell ahhoz, hogy felnövekedjék.”

„Semmit ne tegyetek önzésből” – írja Pál a filippieknek. Ez olyan alapszabály

lehetne, ami nagyon megkönnyítené a családban való együttélést. Ha a férj és feleség is arra figyelne, hogy mire van szüksége a másinak, vagy mi tenné boldoggá, akkor sokkal zökkenőmentesebben folynának a hétköznapiaink, hiszen mint egy jó csapat, úgy tudnánk egymás kezére adni a labdát.”

„A másikba vetett hit, a gyermekünk iránti bizalom sem megy Isten nélkül. A szeretet bízik abban, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. Még ha kilátástalannak is tűnik a helyzet egy adott időszakban, lehet hitem és reményiségem arra, hogy Isten bevégzi jó munkáját.”

„A szeretet, amit átadtunk a gyerekeinknek és unokáinknak tovább adódik generációról generációra. Soha el nem múlik, hanem mint egy láthatatlan kapcsolati háló, áthatja és megtartja a világot.”

Miklya Luzsányi Mónika író, szerkesztő, pedagógus, szociáletika szakos teológus. Számos dokumentumkötet, életrajzi regény, felnőtt és ifjúsági regény, mesekötet, gyerekkönyv, publicisztikai írás szerzője. Nagycsaládban élő anyaként alkotó, gondolkodó emberként érzékeli a mindennapok

feszültségeit és kihívásait. Nem fél beszélni arról, amikor szavaink kiüresednek, a szeretet meghidegül, amikor tárgyként kezeljük és fogyasztjuk egymást, átvesszük türelmetlen korunk ritmusát. Saját tapasztalatain keresztül mutatja meg, milyen próbákön megy át az, aki nem elégszik meg a szeretet látszatával. Krisztusra irányítja a figyelmünket, aki velünk jön ezen az úton, példát mutat és erőt ad.

Miklya Luzsányi Mónika:

A legkiválóbb út – A Szeretethimnusz mai értelmezése a családban

– Parakletos Könyvesház,
Kiskunfélegyháza 2024 ■

ÉRFALVY ZSOLT Fények vonzásában

Képernyők fénye ég szemünkben,
hideg csillag, vakító zaj,
szívünkben lassan elfogy a csend,
s a lélek temploma romokban van.

Ujjaink futnak üvegfalakon,
de nem érnek már arcot, kezét,
szavaink könnyű porszemek,
nem hordoznak keresztet, terhet.

Pedig az ember: egymásnak adatott,
nem algoritmus, nem adat, nem szám.
Összefogás nélkül szétesünk,
mint az ima nélkül maradt ország.

Urunk, taníts újra szeretni minket –
nem jelekkel, hanem szívvel.
Hogy ne elrejtjük, hanem hordozzuk
egymás sebét, terhet híven.

Tisztíts meg minket Jézus vérével,
moss át a kereszt csendes fényén.
Amit a világ zaja bemocskolt,
tedd újra élővé bennünk, ezt kérem.

Erősíts meg, mikor gyengék vagyunk,
ne csak tudást adj – bölcsességet.
Hogy felismerjük az igaz kincset,
mely nem a kézben, a szívben élhet.

Add meg nekünk a valódi gazdagságot:
hitben erős, tiszta éltet,
Szeretet kapcsolatot Veled és egymással –
mert ez az, mi örökre éltet.

Ámen

ÓVÁRYNÉ HERPAI DÓRA

Társasutazás Mózesről a Jelenésekig

A Pomázi Bibliaolvasó Kör 2025-ös éve

Gyülekezetünkben 2013 óta több alkalommal szerveztük meg a közösségi bibliaolvasást, melynek lényege, hogy körülbelül egy év alatt elolvassuk a teljes Szentírást. A tavalyi évben először döntöttünk úgy, hogy – nem titkoltan missziói céllal – kilépünk a gyülekezet falai közül a város felé. Így indult el 2024. adventjén – Nyilas Zoltán útabocsátó áldásával és gyülekezetünk imaháttérével – az első Pomázi Bibliaolvasó Kör a Teleki-Wattay Kastélyban. Hálás szívvel köszönjük meg a kastély vezetőjének, hogy kéthetente díjmentesen biztosította a terem használatát.

28 fő jelentkezésével indult az évad. Kisebbségi lemorzsolódással és néhány útközben csatlakozóval végül 25-en zártuk az évet. Legnagyobb szomorúságunkra Tatai Katika testvérünkötől, aki a 2013-as indulás óta minden évadban hűségesen jelen volt, tavasszal búcsút kellett vennünk.

Bibliaolvasó körünk tagjai közül többen foglalmazták meg személyes benyomásukat, visszatekintésüket, melyekből szeretettel osztjuk meg gyülekezetünk tagjaival az alábbiakat:

• • • • •

„Nagyon szeretem ezeket a közös „utazásokat”. A Szentírás mindig ad valami újat, mikor mire van szükségem. A vezetés, szeretetteljes terelgetés nélkül gyakran elmentünk volna fontos dolgok mellett, vagy félreértelmeztem volna az olvasottakat. Remélem, megadja az Úr a majdani folytatást. Ha úgy akarja, én ott leszek!” (I)

• • • • •

„Köszönöm ezt a lehetőséget, hogy az elmúlt évben olyan ismereteket szerezhettem, amire a foglalkozások nélkül valószínűleg soha nem adtam volna a fejemet. Az Írás lényegének megismerése rávilágított arra, hogy az emberi természet, a társadalom működésének alapelvei már több ezer éve kialakultak, és lényegét tekintve semmit nem változtak. Érzésem szerint a Biblia üzenete, hogy különbséget tudjunk tenni a hűséges és az áruló, a jó és a gonosz, az értékes és az értéktelen között, ehhez pedig min-

den időben az emberek többségének útmutatásra van szüksége. A Biblia elolvasását ilyen útmutatásként éltem meg. Egyszeri olvasás ahhoz, hogy kellő mélységgel megértsük, nagyon kevés. Az elmúlt egy évben szerzett ismereteket már így is nagyon sokszor kamatoztatni tudtam a mindennapi munkám során. Köszönöm a csoporttársaknak is a tartalmas beszélgetéseket. A megtérésemhez a bibliaolvasó kör még kevés volt, de úgy érzem, hogy egy kaput nyitott számomra az istenhit jobb megértéséhez. Ha időm engedi, továbbra is olvasom a Bibliát, és ha lehetőségem lesz, bekapcsolódok ilyen olvasókörcbe.” (Z)

• • • • •

„Szívvel köszönöm ezt az évet! Olyan utazásban volt részem, aminek csak egy oldala volt: adott és adott. Nehéz volt... a csoport támogatása nélkül nem biztos, hogy ment volna!” (F)

• • • • •

„Az elmúlt évben nagy örömeimre a férjem is csatlakozott az olvasókörcbe, így még nagyobb élményt jelentett az együtt olvasás. Az új tematika és a kiscsoportos beszélgetések – amelyekben megadott szempontok szerint dolgoztuk fel az aktuális szakaszokat – igazán érdekessé tették az együtt töltött időt. Sok olyan rész vált érthetőbbé, amely korábban nehezen volt értelmezhető számomra, vagy egészen új nézőpontból láthattam rá egy-egy igeszakaszra. Izgalmas volt párhuzamosan olvasni az Ó- és Újszö-

vetség részeit. Az Ószövetséggel kapcsolatos fenntartásaim is megváltoztak, bár még a másodszori olvasáskor is sokszor éreztem túlzottan véresnek és ijesztőnek a történeteket. Mégis elkezdtem megérteni, hogy Isten a szörnyűségeken is úrrá lesz: a bűnt büntetés követi, de azután megbocsátás érkezik. Hálás vagyok, hogy Dóra vezetésével két alkalommal is megismerhettem a Bibliát, Isten ígését, és úgy érzem, bennem igénnyé formálódott, hogy gyakran kézbe vegyem és fellelőzzem.” (I)

• • • • •

„Köszönöm. Én nem tudom leírni, mit adott nekem a bibliaolvasó kör, mert az életem mindennapjaiba épült be a Jóistenről való gondolkodás. Sokkal jobb így élnem. Odafigyelve, hogy csak szeretetet adjak mindenkinek.” (B)

• • • • •

„Sosem olvastam ezelőtt a Bibliát. Nekikezdtem több alkalommal is, de a teremtés történetén túl, Ábrahámig jutottam... A négy evangélista könyvei helyi-közzel még ismerősek voltak, de ennyi, amit el tudtam mondani. A bibliaolvasó kör kezdetben nehezebb volt számomra, mert sokszor szóról szóra akartam majdnem minden értelmezni/megérteni, illetve pontosan elhelyezni egy idősíkra. Aztán ahogy teltek az alkalmak, ráéreztem az ízére, kezdtem elsajátítani a Biblia „logikáját” is. Ez olyan részeknél volt jó, ahol elakadásba kerültem. Nagyon hamar kialakult bennem, hogy már vártam az alkalmakat. Magában az olvasásban sokat segített a hangos biblia és a különféle, kisebb részekre szegmentált összefoglaló anyagok. A csoportos alkalmakkor pedig nagyon jó volt hallani, hogy ugyanazt olvasva, kinek mi rakódott le, kinél milyen érzéseket váltott ki. Különösen érdekes volt, hogy több felekezethez tartozó ember vett részt, köztük nem hívó is! Nagyon örülök, hogy végig-

→

→ mentem ezen az úton, de igazából úgy érzem ez a csak a kezdet. Biztosan részt veszek majd a következő alkalmon is.” (G)

„Nagyon köszönöm azt az örömet és légkört, melyet a bibliaolvasó kör nyújtott számomra. Nekem egy különleges utazás volt, óriási élménnyel. Nagy hála van a szívemben Isten iránt, hogy bátorítást kaptam arra, hogy jelentkezzek az alkalmakra és minden fejezetet el tudtam olvasni. Még nagyon sok mindent szeretnék jobban megérteni, újra és újra átélni, egy-egy történetre több időt szánni, hogy teljes egészében a szívembe üljön minden rész. Az alábbi ígérel szeretném megköszönni: „A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békészerető, méltányos, engedelkeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.” (Jak 3,17)” (E)

„Mintha új szemüveget kaptam volna, amin keresztül megláthattam, hogyan működik Isten és hogyan mi emberek. A lencse fókuszát Dóra állította, a tisztánlátáshoz nélkülözhetetlen volt. Már tisztul a kép... Sok dolog helyére került, amiről korábban csak homályos elképzeléseim voltak. Például hogy mit jelent a felebaráti szeretet. Most értettem meg, hogy mi a megtérés, és hogy az élet ellentéte nem a halál, hanem a kárhozat. Biztos, hogy nagy része még nem ülepedett le, hiszen nagy iramban haladtunk, sokat kellett olvasni, de így lett kerek egész,

és így láthattam meg, hogy mennyi minden összefügg egymással a Bibliában. Tényleg fantasztikus! A végére megerősítést kaptam arra, hogy ne féljek a földi életünk nehézségeitől, megpróbáltatásaitól. Azt hiszem, hatalmas kegyelem keresztyénnek lenni, mert minden nehézség ellenére derűsebb, békésebb életet élhetünk ebben a világban.” (K)

„Segített a Biblia könyveit jobban rendszerben látni, a szerzőket elhelyezni. Segített, hogy az eddig megszokott és elfogadott nézőpontokon kívüli szemléletekkel is szembesülve átgondoljam, esetenként felülvizsgáljam a magamét. Időnként nem csak a válaszaink mások, de a kérdéseket is másképp értelmezzük, más rugóra jár az agyunk. Krisztus mégis összeköt, és ez egyre inkább így lesz. Ezt minden alkalommal nagyon jó volt megélni!” (A)

„Egy társasutazáson már részt vettem korábban, amely Mózesről a Jelenések könyvéig vezetett, most ismét felébredt bennem az utazási vágy. A mostani társasutazás közelebb hozott a Bibliához, Istenhez és önmagamhoz. Továbbra is találó, mindennapra vonatkozó, örök életvezetési bölcsességeket a Példabeszédekéből kaptam, de

igazán jó volt új mélységeket találni Jób könyvében és a rémisztőnek ható apokaliptikus irodalomhoz is nagyon jó sorvezetőt kaptunk a társasutazás vezetőjétől, így sikerült nem eltévedni benne. A könyvek sorrendje, a Biblia szerkezete, a rengeteg szép imádság és lelki töltekezés, az olvasott szakasz közös feldolgozása nagyon szép tartalmat és keretet adott az egész utazásnak. Ezen alkalommal jutottam el addig, hogy már sokszor olvasott, ismert apostolok fáradhatatlan evangelizációját megértsem, felfogjam. Köszönöm a kitartó vezetést, a sok felkészülést az utazásszervezőnek és a Szentléleknek a jelenlétet a megtett út során. Ha szerveződik következő utazás, szállóalkártyáért már most jelentkezem...” (Á)

„Köszönöm ezt a hihetetlen utazást. Csodálatos volt egyszerre látni Isten szavának hatalmasságát, egységét, ugyanakkor a millió apró finomságot benne.” (K)

„Szerettem volna jobban megismerni a Bibliát: elsősorban azokat a részeket, amiket eddig nem olvastam, vagy azokat, amiket, ha olvastam is, de nem értettem. Szerettem volna megérteni, felfogni az összefüggéseket. Ez részben sikerült, mert valamelyest megvi-

lágosodott az Ószövetség és az Újszövetség összefüggése, egymásra épülése: egy egység, egy egész a két könyv, az ÓT az ÚT-ra mutat, ott teljesedik be (ez eddig csak homályosan volt meg). Sikert más szemüveget felvenni, és azon keresztül látni. Nem egy mesekönyv teli történetekkel, hanem Isten szava, Isten Igéje, kinyilatkoztatása –, amit ezzel a hittel kell olvasni. Talán ez volt a legnagyobb felismerés, a kulcs a megértéséhez. Részben sajnos nem sikerült, mert csak a felszín karcolgattuk...

Arra sikerült rájönni, hogy mennyire keveset tudok, mennyivel többet kellene a Bibliával foglalkozni, mennyivel jobban el kellene mélyülni benne, több időt rászánni az olvasására, a megértésére... Miután semmi sem véletlenül került bele a Bibliába, minden valamilyen céllal kapott benne helyet, és mivel számomra még mindig sok benne az érthetetlen rész, tartalom, szeretném azokat megfejteni, a mélyebb értelmeket feltárni. Újra kell olvasni, értelmezni, segítséggel újra nekifutni, előlről kezdve ismételni azokat, amik már kiestek, elmosódtak.

Az, amit most értettem meg: az üdvösség, az üdvözülés története, az ószövetségi ráutalások, a Messiás-prófé-

ciák. Mind-mind előre mutat Jézusra, a Megváltóra, Isten kegyelmére és irgalmára. Megérteni a bűneset fontosságát és eredendőségét: hiszen minden onnan indult, minden amiatt van. De van vigasztalásunk: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn. 3.16). A Jelenések könyve a legnagyobb megvilágosodás: összefoglalója mindannak, amiről szó volt korábban, és tulajdonképpen az, hogy ez szól a mi korunkról, a mi életünkről. A közös olvasás hajtóerő volt: olvasni kellett, nem lehetett elsunnyogni. Időt kellett rá szánni, betervezni, beosztani mikor tudok olvasni, utánanézni. Nem lehetett halogatni. A pluszt a magyarázatok adták, amik elhangzottak főképp Dórától, de a résztvevők részéről is. Mindenképpen tervezem a Biblia napi olvasását folytatni, sőt amint indul egy újabb utazás, szeretnék arra is benevezni. Újra nekifutni, abban bízva, hogy a megvetett alapból azért megmarad valami, amire lehet tovább építkezni.” (F)

„Sosem tudtam mindent elolvasni a jelölt szakaszokból, de ennek ellenére a beszélgetések mégis nagyon jók vol-

tak és inspirálók. Azt hiszem, végül is az a lényeg, hogy naponként olvassuk az Igét, és kapjunk útravalót aznapra. Ami azért mégis újdonság volt számomra és fekete folt volt eddig, az a vándorló nép áldozási szokásai, leírása, a kellékek, maga az áldozati oltár, a sátor, a papi ruházat... Ezek nekem legalább olyan száraz olvasmányt képeztek, mint a nemzeti táblázatok. Bár azt már néhány éve megfejtettem és már nem unalmas olvasmány. Nagyon jó volt, amikor a szent sátorról készült kis filmet megnéztük, mert az teljesen átlátható és érthető képet adott mindenről. A sok jó beszélgetésen kívül azt hiszem ez volt a fő dolog, amiért már megérté részt venni az alkalmakon.” (I)

„A bibliakör alkalmi nemcsak tudásban, hanem hitben és közösségben is gazdagítottak minket.” (J)

Az eddig megtett úter hálát adva, a folytatásban reménykedve, szeretettel biztatunk mindenkit, hogy ezután is olvassuk közösségben a Szentírást, mert „a teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a fedésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.” (2Tim3,16) ■

KOVÁCS GERGŐ

Kié a tükör?

Ha valaki 10 évvel ezelőtt azt mondj nekem, hogy a mesterséges intelligencia eljut arra a szintre, hogy már az emberek hétköznapijait alapjaiban befolyásolja, hogy nincs olyan nap, hogy ne esne róla szó a munkahelyen vagy vasárnap az ebéd mellett, akkor valószínűleg nem csak hogy kinevettem volna az illetőt, de vissza is kérdeztem volna, hogy ez most olyan lesz, mint az *Én, a robot* című filmben, vagy mint a *Vasember*-ben Jarvis? Egyik sem lett, még. De az irodalmat és a filmgyártást azért mindig is foglalkoztatta a kérdés, mi van akkor, ha az emberiség saját képmására teremt egy gépet. Fellázad ellenünk? Vagy békében élnek majd mellettünk az emberszerű robotok?

Úgy gondolom, az AI hasznossága mellett sok kárt is okoz, főleg az emberi kapcsolatainkban. Egyre több barátomnál látom, hogy már gyakorlatilag emberi társként kezeli, rendkívül személyes dolgokat oszt meg vele, és először mindent tőle kérdez meg. Van, akinek már az AI a legjobb barátja. Ez önmagában szomorúnak tűnik, de a legnagyobb probléma nem azzal van, hogy használjuk ezt az innovációt, hanem ha elvárjuk, hogy minden esetben tökéletes, a mi ízlésünknek megfelelő és pontos válaszokat adjon minden kérdésünkre. Hiszen felmerülhet bennünk, hogyan várjuk ezt el egy fizikailag nem megfogható, nem érző, nem gondolkodó dologtól, amely minden tudását az emberektől szerzi.

Akik – mint tudjuk – nem tökéletesek. Elcsépelet mondás, de a „hibázni emberi dolog” nagyon is helytálló. Akkor viszont miért ne hibázhatna a mesterséges intelligencia is? Ha a viselkedésmintákból tanul és fejlődik, akkor csak a jó, vagy a rossz dolgokat is átveszi? És a legfontosabb: el tudja-e kerülni, hogy a hibákat is lemásolja?

Valószínűleg a mesterséges intelligencia sosem fogja felfogni, hogy ő hibázik. Hiszen nem tudja, mi maga

a hiba, mert azt is az emberek jelzik neki, akik melleleg olykor szintén hibáznak. Ördögi kör. Sok folyamatot helyesen fel tud váltani ez a technológia. De egy IT szakember barátom azt is mondta, hogy bár tud segíteni a programozásban és bizonyos munkakörökben az AI, a hús-vér fejlesztőkre mindig szükség lesz, mert az emberi tulajdonságokat nem pótolja semmi. A hibázás lehetősége is emberi. Mégis a saját képmásunkra akarunk létrehozni egy gépet, aminél viszont arra törekedünk, hogy ne hibázzon. Azt is mondhatnánk, fordítva ülünk a lovon. Hiszen, ha az alkotó eleve képes hibázni, lehet-e hibátlan a műve?

Rengetegen tartottak attól is, hogy a mesterséges intelligencia a művészeket is lekörözi, és olyan minőségben gyárt majd verseket, festményeket, zeneműveket, hogy már nem lesz különbség az emberi alkotás és a között. Úgy gondolom, lehet az AI bármilyen fejlett, a lényeg mindig az alkotói folyamat. Sokan nem értik, a művészek miért ódzkodnak ettől. Szerintem nem azért nem akarják, hogy az AI írjon helyettük mondjuk dalszöveget vagy verset, mert ne tudná magas szinten megcsinálni, hanem azért mert, nem akarják megfosztani magukat a folyamat élvezetétől. Vagyis a tanulás, a próbálkozás, a felelősség és igen, a hibázás lehetőségétől.

A kérdés tehát, hogy van-e tükör a gépben. Ki kinek tart tükröt? Elkerülhető-e az AI számára a hiba? Egészen nagyot kell visszaugrani, ha a teológia

A Reformátusok Lapja karácsony előtt ismét meghirdette esszé pályázatát, immár második alkalommal. Három témában vártak pályaműveket. Az *Ők hittek, mi továbbadjuk*, a hitvalló élet példáit állította középpontba református családtagok és ismerősök – akár régen elhunytak – történeteinek keresztül. A *Férfivé és nővé teremtette*, Isten teremtettségi rendjének jelentőségét vizsgálta a mai generáció számára. A *Tükör a gépben* pedig arra kérdezett rá, mit tükröz vissza rólunk a mesterséges intelligencia, ha az emberi viselkedésből tanul; vajon elkerülheti-e, hogy hibáinkat is lemásolja?

Az utóbbi témában adta be pályamunkáját Kovács Gergő ifisünk, akinek *Kié a tükör?* című esszéjét a zsűri a 16-22 éves korosztály kategóriájában a legjobbnak találta. Szeretettel gratulálunk fiatal testvérünknek az első helyezéért. Az alábbiakban – Gergő jóvoltából – lapunk olvasói is megismerhetik a nyertes pályaművet.

szemüvegén keresztül akarjuk ezt értelmezni. Elsőként az eredendő bűn jut eszembe. Ahogy az ember nem tud elszakadni az „eleve rossz” természetétől, úgy az AI sem tud teljesen elszakadni attól az adathalmaztól, amelyből ő származik. Egy másik értelmezés szerint az AI nem egy erkölcsi lény, tehát nincs is bűne, felelőssége vagy lelkiismerete. Mit számít akkor, hogy eltanulja-e a hibáinkat vagy sem?

Na de az ember viszont rendelkezik morális akarattal, lelkiismerettel és persze képes a bűnbánatra is. Tehát ez az egyik legfontosabb üzenet, hogy ha fel is erősíti a hibáinkat a mesterséges intelligencia, akkor se meneküljünk előle. Ennél fogva nem is kell a tökéletességre

ORBÁN-BARTHA MÁTÉ ÉS ESZTER

Ifi-Konfi Mikulás

törekedni. El kell fogadni az emberi mi-voltunkat, a hibáinkkal és bűneinkkel együtt. „Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga” (Példabeszédek 28,13).

Az ember igazából nem a saját kép-mását adja tovább a gépnek, hanem Isten kép-mását. Viszont az AI sosem lesz igazi kép-más. Nem kerülheti el, hogy eltanulja a hibáinkat. De nem olyan lesz, mint amilyen az ember. Lehet fokozni egy darabig, lehet csiszolni, fejleszteni. Emberszerű, mert beszélget velünk, tanácsokat ad, megold dolgokat? Igen. Tud hibázni? Igen. Tud érezni, gondolkodni, képes felismerni a hibát? Nem.

Szentül hiszem, hogy Isten egy gondviselő Isten. Ő az, aki képes az emberi hibákból is a jót kihozni. Rávilágítani azokra. Talán ezért van az AI. Hiszen az ő tévedéseit és hibáit hamarabb felismerjük, ami így rámutat a saját torzulásunkra. Vagyis nem mi tartunk tükröt az AI-nak, hogy ide nézz, hibáztál ezt javítsd ki, és akkor még egy centivel tökéletesebb leszel. Akkor valójában a gép tart tükröt nekünk? Hisz megmutatja, milyenek vagyunk. De igazából, ezt sem ő teszi velünk. Nem ő az igazi kép-más.

Nemrég voltam egy református konferencián, ahol a téma a Kép-más volt. Pont erről van szó itt is. Az, hogy az istenképűség és -hasonlóság hordozza az emberben a Teremtőjével való személyes közösséget és képezi egyben az ember lényegét is. Ugyanakkor szabad választási lehetőséget is adott nekünk az Úr. Ez a kulcsa ennek az egésznek. Ez tette lehetővé és teszi ma is, hogy az Istenre való ráutaltságunkat, függésünket ne valamiféle robotként csak úgy elszenvedjük, hanem szabad döntésünk, hogy átadjuk-e magunkat az isteni rendeltetésünknek. Nekünk van tehát választásunk. A mesterséges intelligenciának nincsen. Az AI a hibáinkat eltanulja, és valamiféle tükröt tarthat róla, de hogy az mindig a legjobbat mutassa rólunk? Az sosem lesz így. De nem is kell erre törekedni. Hiszen az embernek másfajta tükrök kell. De az nem a gép. A tükrök Jézus Krisztus. Őt szemlélve látjuk meg saját lelkünket. Ez az út vezet tökéletességre, amikor már elmondjuk azt: „élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20). ■

Ha Mikulás, akkor Ifi-Konfi! 2025. december 5-én az ifisekkel és a konfi-sokkal közösen ünnepeltük a jó öreg Mikulást. Bár számítottunk rá, hogy többen leszünk, mint egy átlagos ifin, a létszám meglepett: közel harminc fiatal gyűlt össze a közös alkalomra.

Míg gyülekeztünk, a már avatott ifisek ötletes ismerkedős és névtanulós játékokkal szórakoztatták a konfiso-kat. Ez őszintén mulatságosra sikeredett, és kelően felrázta a társaságot a délutáni mókához.

A szórakozás mellett természetesen Isten szava sem maradhatott el. Az alkalmat így egy rövid kis áhítattal nyitottuk meg, aminek az alapigéje Máté evangéliuma 2,9-12 volt, a napkeleti bölcsek történetének záró jelene. Sokszor érezzük és tapasztaljuk, hogy a bibliai történeteket nem mindig könnyű testközelivé tenni a fiatalok számára. Bár Heródes király elképzelése nem is olyan nehéz feladat, sokszor még felnőtt fejjel sem értjük, hogy miért is volt annyira kegyetlen ez az uralgó. A történetet a Grincs (Dr. Seuss – The Grinch) karaktere alapján próbáltuk közelebbé és érthetőbbé tenni. Az ötletet békési lelkészkollegánktól, Dicső Melindától kaptuk. Némi túlzással ugyan, de lényegében Heródes király volt a történelem első „grincse”, aki majdnem ellopta a karácsonyt. De Isten tervei ennél sokkal hatalmasab-

bak voltak! Gondoskodott arról, hogy a bölcsek ne térjenek vissza Heródeshez, és egy másik úton menjenek haza.

Az önfeledt alkalmat kiscsoportos beszélgetésekkel folytattuk, s kihasználtuk a gyülekezeti ház adottságait: kiscsoportok gyűltek össze a nagyteremben, a baba-mama szobában és az emeleti teremben is. A kiscsoportos be-szélgetések vezetésében szintén segítségünkre voltak az ifisek, s ezért nagyon hálásak vagyunk az Úrnak! Jó azt érezni, hogy ez egy szolgáló és szolgálatkész közösség. A beszélgetéseket nagyon élveztük, hiszen itt nyitottak lehettünk egymásra.

Ezt követte a nap fénypontja: a csokikeresés. Sokszor halljuk, hogy fontos dolog a helyismeret. Mi tehetné ezt igazán élvezhetővé, ha nem egy kis csokikeresés? A gyülekezeti termen belül és kívül csokikat rejtettünk el. Olyan jól sikerült a rejtegetés, hogy már nem is tudtuk számontartani, hova is rejtettünk édességet. Ez azonban nem fogott ki a fiatalokon, hiszen nagyon hamar és sikeresen vágtak neki a „kincskeresésnek”. Nekünk ez is nagy élmény volt. Senki nem maradhatott csoki nélkül, így a kincskeresés végén, ha valaki véletlenül nem talált, be lehetett még raktározni az édességből. Az alkalom végén társasjátékok és rögtönzött dícsőtítés szórakoztatott bennünket.

Mindent egybevetve, nagyon jól éreztük magunkat. Nem csak a Grincs miatt, nem is a csokikeresés miatt, hanem azért, mert együtt lehettünk. Jó volt beszélgetni, játszani, ismerkedni és persze Istenre is figyelni. Azt is csodás élmény érezni és látni, hogy az ifisek segítőkészek. Tele vannak briliáns ötletekkel, és rendkívül hálásak vagyunk értük az Úrnak.

Bár még korai a karácsonyi kívánságlistán gondolkodni, de mind a ketten azt kívánjuk, hogy a következő Ifi-Konfi Mikulás hasonlóan legyen örömteli élmény! ■

SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR

Pál meggyógyítja a bénát

(ApCsel 14,1-20)

E történet – mint oly sok nagy történet – egészen kicsiben kezdődik, valahogy úgy, mint amikor vetéskor elhintenek egy kis magot. Két személyt állít elénk e történet. Két embert, két teljesen ellentétes indulást. Az első központi személy egy olyan valaki, aki folyton mozog, aki megy, több ezer kilométert megtesz az Evangélium jó hírével, egy olyan személy, aki mer és tud hitből élni. Ő Pál apostol. A másik egy születése óta béma férfi, aki egy lépést sem tud tenni egyedül. Kettejük találkozásáról szól első olvasatra a történet, ami mögött, ami fölött azonban sokkal-sokkal több van.

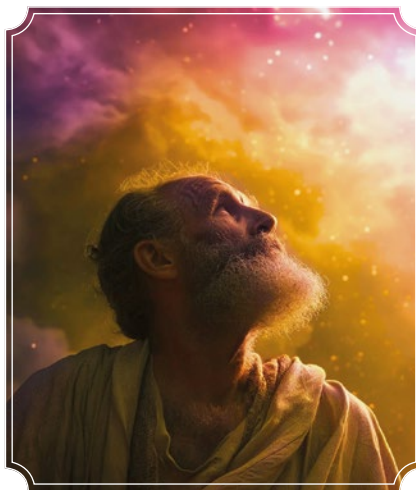
Pál apostol megtérése és belső megújulása, éveken át való tanulása után – Isten kegyelméből – az akkori ókori világot, Kis-Ázsiát, Izraelt, a szigeteket is felárzta, megmozgatta. Végül még Rómaig is e lelkiülettel jutott el. Személye azt a hitet, erőt és szeretetet jelképezi, amivel magára vállalta az akkori fél világ embereinek ügyes-bajos dolgait, pásztorkodta, vezette őket, úgy, ahogy Jézus Lelke ezt számára megmutatta.

A béma embernek nem ismerjük a nevét, egy kisebb településen, Lisztrában élt. Ez egy viszonylag kis város volt ebben az időben, meglehetősen vegyes lakossággal. Éltek itt görögök, diaszpórában zsidó emberek és líkóniaiak, az őslakosok. Mindannyian – beleértve Pál apostolt – beszéltek a görög köznyelvi változatát, melyen az Újszövetség is megíratott, a koiné görög nyelvet.

Ebben az időben a kisváros hitvilága is meglehetősen összetett volt: Nagy Sándor óta – akiről elmondható, hogy a hellenezáció „atyja” – nagyon sokan a görög mitológia istenségeiben hittek, de voltak még, akik az ókori anatóliai istenségeknek is áldoztak, mint amilyen többek között Kübelé is volt. S persze a diaszpórában (szórványban) élő zsidó vallású emberek is külön gyülekeztek össze imádkozni és a görög nyelvre fordított Bibliát, vagyis a Septuagintát olvasni.

Nem tudjuk, hogy e béma ember milyen hitvilág istenségében hitt, nem

tudjuk még a nevét sem. Lehetett egy olyan személy, aki talán még soha nem hallott Jézus nevééről, vagy ha hallott is, nem igazán tudta, kiről is van szó. Más

is jelent azonban számunkra az ő személye. Olyan valakit, aki bizonyos értelemben fogoly, nem tud mozogni, nem teheti szabadon, amit szeretne, aki mozdulatlanságra van ítélve. S nemcsak fogoly, de a magány szobra is lehetett, mert ha jobban belegondolunk, igazából embere sem volt. Egyedül üldögélve, reménykedve várhatta, hogy történik vele valami.

Pál sok szempontból az ő ellentéte tehát. Megtérése óta több ezer kilométert megtesz Krisztus nevében, eljut a legkisebb, legelhagyatottabb településekre, megszólítva azokat, akik még nem hallottak a mi Urunkról. Nemcsak szavaival, de szeretetével, gondosko-

dásával és csodáival is biznyságot tett hitéről. Nem egyedül érkezett. Isten Barnabás személyében adott számára segítő társat, aki Kr. u. 46-48 között elkísérte őt első nagy missziói útjára.

Sokszor úgy tapasztalom, hogy Isten ma is ugyanúgy cselekszik, mint akkor. Ma is képes arra, hogy embereket küldjön, hogy általuk felemelje, megszólítsa azokat, akik életük hosszú szakaszán át bémán, magatehetetlenül várták, hogy történjen végre valami. Számomra ezt jelképezi ma is a misszió. Amikor Isten embereket küld olyan helyekre és helyzetekbe, ahol látszólag már minden kilátástalan. Iszákosmentő, bőrtönmisszió, vagy távoli országokba induló bátor emberek szolgálata ez. Útra kelni, felkeresni, megszólítani, felemelni. Csodálatosan tud ma is embereken keresztül cselekedni az Úr.

A napokban az iskolánkba érkezett néhány fiatal a liebenzelli misszió képviselésében. Sok osztályt felkerestek, sok fiatal előtt beszéltek Krisztus szeretetéről. S mi pedagógusok nagyon örültünk annak, hogy hallhattuk, láthattuk: ilyen fiatalon is elkötelezett és komoly hitű embereket tudott Isten megszólítani, akik továbbadják hitük drága titkát: Krisztus szeretetét. Valahogy az az igevers jutott erről eszembe, amit Pál apostol mondott annak idején: „Mindeneknek mindenkévé lettem, csak hogy némelyeket megnyerjek Krisztus ügyének” (1Kor 9,22) A fiatalos, kedves szavak olyan jól elérték a mi fiataljainkat.

Pál apostol e kisvárosban, Lisztrában tanított Jézusról. Valószínűleg sokan hallgatták, minden biznnyal a központi téren, az agorán beszélhetett, a városkában ugyanis nem volt zsina-góga, ahova általában először betért. Minden biznnyal e béma ember is a központi tér egyik csöndesebb zugában ülhetett, jól hallva Pál szavait. Talán vágyakozva hallgatta, talán re-

ménykedve. Talán arra gondolt, hogy végre történni fog vele valami. Végre valaki tényleg tud segíteni. Jézus pedig mindig azt és úgy adja számunkra, amire a leginkább szükségünk van.

A történetbeli béna nem tudott járni. A mozgás örömétől és szabadságától volt megfosztva hosszú időn át. Kettejük párbeszédében itt nem tanításokról és nem elmélkedésekről olvashatunk. Pál nem kezd teológiai vitát nyitni és nem tesz fel kérdéseket. Csupán rátekint, úgy, ahogy annak idején Jézus is rátekintett megannyi betegre, és megérezve a másik hitének és reménységének erejét, meggyógyítja őt.

Pár évvel korábban édesanyám lázas beteg lett. Oly magasra szökött a láza, hogy napokon át nem tudott magáról. A kórházban, ahol kezelték, nem ment 39-40 fok alá. Ijesztő volt látni kiszolgáltatottan, magatehetetlenül, de még inkább azt átélni, hogy bennünket, gyermekeinket sem ismeri fel. Napokon át ültünk ágya mellett.

Amikor a szabályok miatt el kellett hagynunk esténként a kórházat, éjszánkánként akkor is ott voltunk lélekben mellette. Sokat imádkoztunk érte. Valahogy megértettem, hogy nem csak érte imádkozhatom, hanem mellette is. Ez úgy a negyedik napon történt. Amikor másnap bementem hozzá, és már a többi látogató elhagyta a kis szobát, akkor mellé léptem, és kértem Jézust, hogy segítsen rajta, menjen le a láza. Reggel a nővérkéek szinte csodálkoztva mondták: teljesen jól van Valika néni.

Jézus mindig azt adja, amire a legnagyobb szükségünk van. Olyan egyszerűen és hatalmasan szeretné ezt adni, mint ahogy egy falat kenyeret adunk annak, aki igazán éhes, vagy egy korty vizet annak, aki igazán szomjas.

Pál apostol csodát tett, s e csodát, e gyógyítást Jézus nevében adta, s ezáltal abban a pillanatban a legtöbbet adhatta a történet másik szereplőjének, amit adhatott. Azt adta, amitől leginkább meg volt fosztva: a mozgás, a haladás, az előrejutás lehetősége.

S mi történt ezután? Úgy gondolom a történet folytatása is magáért beszél.

Lukács evangélista oly tömören és mégis kifejezően adja tudtunkra: a

meggyógyított férfi „*talpra ugrott és járt.*” Nemcsak felkecmergett, bizonytalankodva, vagy hitetlenkedve. Nem, ő felugrott! Tudta, hogy megtörtént, amiben bízott, amiben reménykedett. Felugrott és közben bizonyára nevelt vagy énekelt. Boldog volt.

A meggyógyított férfi személyéről nem kapunk több tudósítást, nem tudjuk hova ment, mi történt ezután az életében. Én azonban remélve hiszem, hogy Jézus követője lett, és életével az Ő csodáját és jelenlétét hirdette mindenkinek.

A történet azonban nem ér itt véget. Szomorú és megrázó fordulatot vesz. Pál apostolt és Barnabást az őket körülvevő sokaság, akik látták a gyógyítást, a görög istenségek közül Zeusznak és Hermésznek gondolják. Valószínűleg Pál volt az alacsonyabb, őt ezért Hermésznek, Barnabást pedig egyenesen a görög mitológia főistenének, Zeusznak vélik.

Ez amúgy nem véletlen. Van ennek előzménye is. Itt történt ugyanis, amit minden helyi lakos ismert, fennmaradt egy történet, ekképpen:

Élt valaha Lisztrában egy házaspár, akik nagyon szerették egymást. Egyedül ők fogadták be otthonukba az akkor éppen emberi alakban a földön járó Zeuszt és Hermészt. A férfit Filemonnak, az asszonyt Baucisnak hívták. A környéket azután mocsárral árasztották el, és egyedül az ő otthonuk menekült meg. Kunyhójukból templom lett. Amikor az istenek megtudakolták, mit szeretnének jócselekedetükért, akkor Filemon azt kérte: hadd legyenek Baucissal mind a ketten Zeusz papjai, s ha majd betelik földi idejük, hadd haljanak meg ugyanabban a pillanatban. Amikor ennek eljött az ideje, és megállt a szívük, Zeusz fává változtatta őket: Filemont tölgyfává, Baucist pedig hársfává.

Ez volt hát a tömeg reakciójának az oka: nehogy megint úgy járjanak, mint annak idején, amikor nem ismerték fel a két istenséget. Ezért vonult fel a sokaság a helyi szentélyhez, ami minden bizonnyal egy nagyobb templom épülete lehetett, szép, hófehér, oszlopos görög templom, hogy áldozatot

mutassanak be a gyógyítás csodájáért, és ott ünnepeljék Pál és Barnabás megjelenését.

Pál azonban nagyon határozott és eltökélt ember volt. Hitéből kifolyólag mindig tudta, mire kell igent és mire kell nemet mondania. Határozottan és már-már felháborodottan elutasítja ezt az ünneplést, világosan megfogalmazza, hogy ők ketten ugyanolyan emberek, mint az ott jelenlévők között bárki. Nemet mond a bálványozásra, nemet mond arra, amikor nem Istent dicsőítik, hanem az Őneki alárendelt dolgokat. Pál számára Zeusz és Hermész csak egy istenség az akkori világ sokféle istenképéből.

Megtanulhatjuk e magatartásból mi is, hogy akkor és arra mondjunk igen és nemet kissé zavaros világunkban, amikor annak helye és ideje van, amikor az szükséges. Ahogy Pál a Krisztusban való tiszta hitet hordozta és vitte magával, úgy mi is tehetjük ezt, ha a Szentlélek tanító és formáló bölcsességére bízunk magunkat.

Ha tovább tanulmányozzuk a szentírási sorokat, láthatjuk, hogy az emberi indulat változékony és jellemző példája is e történet.

Akik előbb még éljenek és ünnepeltek, nemsokára követ ragadnak, és csaknem halálra kövezik a két vándorprédikátort. Itt láthatjuk milyen ingatag is sokszor az ember. Egy kis lökés, mint a dominók elején egy ujjmozdulat, viszi magával a többi. Nagy felelősségre is tanít ez bennünket. Kire →

→ hallgatunk? Merre megyünk? Sodródunk-e a tömeg után, vagy merünk Istenre hallgatni?

Pál és Barnabás csodával határos módon megmenekül. Túlélik a tömeg dühét és támadását. Istennek még célja van az életükkel. A helyi keresztények áldozatos ápolásának köszönhetően hamarosan továbbmehetnek, saját lábukon, hogy Jézus nevét más városokba, településekbe is elvihessék Kis-Ázsia-szerte is.

A következő állomás Derbé lesz. Gondolhatnánk, itt véget is ér a történet. A lisztrai csodával Pál megtette, ami reá bízott. Azonban – s ezt csak az idő magasabb távlatából látjuk – néhány év múltán Pál visszatér oda, ahol csaknem halálra kövezték. Újból ott van Lisztrában, ekkor már Barnabás nélkül, és magával visz innen valakit. Nemcsak bátorságáról szól e cselekedete. Vagy inkább úgy mondanánk, meg kellett tegye e bátor döntést, mert Istennek volt célja ezzel. Ekkor szólítja meg ugyanis e csodálatos kegyelem Loisz unokáját, Eunike fiát, Timóteust, Pál apostol legfiatalabb, legkedvesebb munkatársát, hogy elkísérje második és harmadik missziói útjára. sőt még Rómába is, ahol szeretett mestere később vértanúhalált hal.

Timóteus személyéről azt is jó tudnunk, hogy ő lesz ezután a keresztények első püspöke Efezusban. Isten így cselekszik emberen keresztül. Így használ fel bennünket – ha rá merünk hagyatkozni. S így gyógyít meg, mások által – mások jelenlétével, mások elkötelezettsége révén, ha éppen úgy érezzük, hogy mozgásképtelenek vagyunk, tehetetlenek, vagy valamiért magunkra hagyottak.

Úgy gondolom, ma ugyanúgy van ez, mint sok évvel korábban. Itt ugyanúgy, mint térben és időben távol, azokban a történetekben, melyek értünk megíratottak. Mert Krisztus Lelke élő és cselekvő erő. A szeretet, az irgalom és a gyógyítás Lelke, aki által eljön közénk az Isten. Akiben eljött közénk az Isten. Aki megszólít, felemel és a lelkünket, testünket is egészségessé teszi. Nekünk is szól: Állj a lábadra

egyenesen! Állj szilárdan, boldogan és erővel a lábaidon, hogy tudd, oda mehetsz, ahova Isten hív. Hogy azokhoz indulj, akikhez Ő küld téged. Hogy e láthatatlan kezet fogva megtaláld életed célját, értelmét, és ne gondold soha többet: nem vagy fontos.

Fontosak vagyunk, fontos, amit gondolunk, mondunk, vagy teszünk – Istennek fontos, és ezáltal másoknak is azzá lehet. Csak merjünk megmaradni Őbenne, merjünk haladni lépte nyomán. Olykor sötétségen, betegségen vagy fájdalomkon át, de mindvégig Jézus kezét fogva. Akkor áldottak lesznek ugráló, botorkáló vagy szárnyaló lépteink, ott, amerre Ő visz magával. S talán pont mi lehetünk majd azokká, akik valahol valakire rátekintve azt mondhatjuk: Kelj fel, és állj a lábadra egyenesen! Ámen. ■

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

Mécsesek

Mint késő éjszakán a Hold,
ha fényével vetül folyamra,
mind mécsesek lehettünk volna.
Mind mécsesek lehettünk volna.

A nekünk adott idő morzsáit végül
végérvényesen itt hagyjuk emlékül
s zörrenő ágak között járnak,
kik búcsút intünk a búcsúzó világnak.

Indulunk akkor, utunk ismeretlen,
s csak azért ismerős, mert újjászülehettem,
s szemem látása megnyílt, mint az ablak,
kitárt tenyér vagyok, mely este betakargat.

S ha a Lélek indít: messzire vidd
Krisztushoz hívó harangjait.

Teremtés

Teremts bennem rendet
szavad teremő erő,
mint távoli fényekből
szüntelen lüktető.

S olykor egész közel
egy oszthatatlanul,
szívünk ilyenkor
titkaidból tanul.

A béke

Van olyan béke,
mintha a láb óvatlan lépne a lég-vékony
jégre.

Vannak sudaras ég fele törő kőrisek,
melyek törzsén begyógyult a sok éve ejtett
seb,
(s hinnéd már nem is fáj), pedig a fában ott
vacog a seb,
mint éhes gyermek-száj.

Kínálnak pénzért testeket, arannyal borított
igéző álmot,
kínálnak hamis serlegben sistergő, vizenyős
illúzió világot,
tornyokat, égig érő, ferde ígéretet, sokféle
nyelvből font szót,
mely végül mind szénfekete lett.
S nem ez a béke.

Dőlj hát neki egy fának.
Érezd lélegzetét. Érezd az életet, a belüli
lúktető vért,
a messihi múltban ácsolta őt, s legyen
keresztté benned e fa,
s tedd alá mindenedet.
Így jön el a béke. Így érkezel haza.

KOVÁCS GERGŐ

„Az ifi a biztonságot jelenti az életemben”

MALMOS TÜNDE vagyok, 16 éves és már negyedik éve koptatom az Egyetemi Katolikus Gimnázium padját

– **Hogyan kerültél az ifis csoportba?**

– Az ifibe a konfirmáció után kerültem.

– **Mitől jó az ifi közössége, miért szeretsz ide járni?**

– Nagyon sokfajta emberrel találkozom, akiket szép lassan meg is ismerek, és mindig mutatnak nekem valami újat, és ez teszi számomra jóvá. Az ifi egy biztos pont az életemben, ahol a „saját” nyelvemen hallok az ígét és kapok útmutatást.

– **Az elmúlt évek alkalmából mi az, amit nagyon a szívedbe zártál?**

– Kétségtávol a kedvenc ifis alkalmam a 2025-ös ifi tábor, ami rengeteg emlékezetes és intenzív élménnyel gazdagított.

– **Mit jelent neked az Istennel való közösség?**

– Biztonságot, ahol teljesen az lehetek, aki vagyok, még ha én magam nem is tudom meghatározni, hogy ki vagyok.

– **Régóta jársz az ifjúsági alkalmakra. Ez idő alatt ez miben változott meg téged?**

– Mióta ifire járok, jobb a kapcsolatom Istennel. Előtte is egész erős kapcsolatom volt vele, de az ifi óta, ha úgy érzem, távolodok Istentől, sokkal hamarabb vissza találok hozzá.

– **Rengeteg testvérpár van az ifiben, te is sokszor a testvéreddel együtt jössz az alkalomra. Ettől is olyan különleges ez a közösség?**

– Az első évben a tesóm még nem járt ifire, utána, amikor ő is lekonfirmált, akkor az elején – őszintén – eléggé furcsa volt, hogy ott van. Kellett hozzá egy kis idő, hogy mind a ketten megszokjuk, elfogadjuk azt, hogy együtt járunk ifire. De mostanság már egyáltalán nem érzem furának, és mindig nagyon örülök, ha mindketten megyünk.

– **Mi az, amit kevesen tudnak rólad az ifiben?**

– Amikor elkezdtem írni 7.-ben, azt szerettem volna, ha első írományomként a nagy regényem jelenik meg 9.-ben (ezt a történetet még azóta is írom), de végül sokkal jobban örültem neki, hogy egy három részes mini novella sorozatom jelent meg a gyülekezeti újságban.

– **A szabadidődben mit szeretsz csinálni?**

– Elsődleges hobbit nem nehéz kitalálni, csak meg kell figyelni, hogy vagy egy könyvet, vagy egy füzetet tolal szorongatok a kezemben, és abból már össze lehet rakni, és amit talán kevesebben tudnak, hogy nagyon szeretek focizni, és nagyjából már három éve vagyok benne az iskolám lánycsapatában, mint a folyton lesérülős, energikus, bármilyen posztra befogható oszlopos tag.

– **Milyen egy ideális ifiprogram számodra?**

– A legideálisabb az ifitábor, de ha év közben nézzük, akkor egy egyszerű péntek, amikor az igei rész után van kivel csocsózni az emeleten.

– **Mi az, amit az ifi még sosem csinált, de szerinted jó ötlet lenne?**

– Ide nem nagyon tudok mondani semmit, mivel rendszerint a jól bevált programok pártját fogom, de egyszer szívesen elmennék Mátraházára egy hétvégre csak az ifivel. ■

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2025. december 30. ■ A Református Túrakör családok kirándulása a Holdvilág-árokban.
2026. január 1. ■ Újévi istentisztelet imaközösségben. A pomázi alkalom után presbiterok újévi köszöntése a pomázi parókián.
2026. január 18-25. ■ Ökumenikus imahét Pomázon és Csobánkán.
2026. január 25. ■ Kézműves gyermekdelután Pomázon.
2026. január 30. ■ Presbiteri gyűlés.
2026. január 31. ■ A hercegszöllősi jubileum nyitóünnepsége Pécsen, a Kodály Központban.
2026. február 8. ■ Az SZRG 7.A. osztályának szolgálata Csobánkán.
2026. február 13-15. ■ Gyülekezeti hétvége Mátraházán.
2026. február 17-20. ■ Böjti evangelizáció Pomázon Rápolty Dávid aszói református lelkiástor szolgálatával.
2026. február 22. ■ Böjti istentisztelet úrvacsorai közösségben Pomázon és Csobánkán.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2026. február 25. - március 25. ■ Szerdánként bibliaiskola Pomázon.
2026. február 27. ■ Presbiteri gyűlés.
2026. március 7. ■ Egyházmegyei konfirmandus találkozó Százhalombattán.
2026. március 22. ■ Kézműves gyermekdelután Pomázon.
2026. március 30-31. ■ Bűnbánati alkalmak Pomázon és Csobánkán.
2026. április 1-2. ■ Bűnbánati alkalmak Pomázon és Csobánkán.
2026. április 3. ■ Nagypénteki istentisztelet úrvacsorai közösségben Pomázon és Csobánkán; passiójáték Pomázon.
2026. április 4. ■ Márk evangéliuma egyfelvonásos színházi előadás a pomázi Művelődési Házban.
2026. április 5-6. ■ Húsvéti istentisztelet úrvacsorai közösségben Pomázon, Csobánkán, Pilisszentekeszen és a kiskovácsi kórházban.
2026. április 10. ■ Presbiteri gyűlés.
2026. április 18. ■ Egyházmegyei ifjúsági találkozó Szentendrén.

KERESZTELŐ:

2026. február 8. ■ Böhmer Natália Valéria.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2025. december 14-én elhunyt **Görgös Tiborné** (†67) testvérünk; emlékére 2026. január 8-án megemlékezést, búcsúztatót tartottunk Pomáz város ravatalozójában.
2026. január 6-án elhunyt **Nagy Gyula** (†70) testvérünk; temetése 2026. február 6-án volt a Budakalász szentistvántelepi temetőben.
2026. január 8-án elhunyt **Biczó János** (†69) testvérünk; temetése 2026. február 6-án volt a csobánkai temetőben.
2026. január 9-én elhunyt **Nagy Lajosné** (†79) testvérünk; temetése 2026. február 9-én volt a pomázi református temetőben.
2026. január 15-én visszaadta lelkét Teremtőjének **nagytisztelendő SZARKA LÁSZLÓNÉ** (†96). Zsuzsa néni temetése 2026. február 20-án családi körben volt a pomázi református temetőben.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

KÖRNYEZETTUDATOS TÁMOGATÁS

A REpont automatákba visszavitt palackok árával környezettudatos módon tudjuk támogatni gyülekezetünk gyermektáborát. A visszaváltáskor kérjük, olvassa be az alábbi QR-kódot:

Visszaváltás előtt,
OLVASD BE A GYÜLEKEZETED QR KÓDJÁT!

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai

Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.

Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház:

2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu

Facebook: facebook.com/

pomazcsobankareformatus/

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-2222253-00000000

Csobánka: 11784009-2222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,

Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com;

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com;

Tel.: +36-20-9325-110)

Nyomdai előkészítés: bilidi Kiadványok

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Adományokat köszönettel elfogadunk.

Újságunk korábbi lapszámait elérhetők az Issuu alábbi linkjén is:

https://issuu.com/pomaz_csobankai_reformatus

IDŐSEK KARÁCSONYA

December 10-én gyülekezetünk lelkipásztorai és ifjúsága Isten igéjével, rövid műsorral és szeretetvendégséggel köszöntötték gyülekezetünk időseit az Idősek karácsonya alkalmán

Karácsony első napján az ünnepi istentiszteleten Malmos Attila pomázi főgondnok olvasta az igét

ÖKUMENIKUS IMAHÉT

2026. január 18-23.

Az idei Ökumenikus imahéten, Pomázon, január 18-án református gyülekezetünk volt a házigazda, január 19-én templomunkban az evangélikus testvéreknél, január 20-án a római katolikus, január 21-én a görögkatolikus, január 22-én pedig a szerb ortodox testvéreknél voltunk vendégségben. Január 23-án a csobánkai imaházunkban szintén gyülekezetünk volt a vendéglátó házigazda. Az istentiszteleti alkalmakat szeretetvendégség zárta.

ÁLDÁS

(Az Atya) adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az Ő Lelke által; hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.
(Ef 3,16-18)